

คุยกันเรื่องเล่น เรื่องเรียน ตอนที่ 2/2

ถอดเทปการพูดคุยตอนบ่าย หลังการบรรยายของ อ.กิ้งแก้ว เรื่อง การเตรียมความพร้อมเรื่องการเรียนรู้ (ช่วงบรรยายทำเป็นวีดี)

แม่พลับ	<p>ขอลาก่อนที่จะลืม ของน้องพลับนะค่ะ ก็กลัวว่าตอนนี้เราเห็นเค้าเหมือนดีไปหมดทุกอย่าง เรียนก็ดี เล่นก็ดี กลัวตัวเองมองผิดค่ะ กลัวตัวเองไปส่งเสริมเค้าผิดทาง เช่น เราเห็นเค้าเก่งคณิตศาสตร์ น่าจะไปทางนี้ เรายกเน้นคณิตศาสตร์เยอะหน่อย แต่ความจริงเค้าเป็นอีกอย่าง อย่างที่อาจารย์เล่าเรื่องพ่อแม่ให้เค้าเรียนวิศวะ แต่เค้าไปเป็นนักมายากลอย่างนี้ กลัวผิดทางงั้นค่ะ จะทำอย่างไรที่จะคุณแม่แม่ ไม่ให้หลงทาง เค้าอยู่ของเค้าดี ๆ แม่จะหลงทางเอา</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>แปลกก็แปลกได้ ปุณฺชนิน่า แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่เป้าหมายมันชัดเจน มันออกนอกทางไปนิด เราก็กลับของเราเองอะ เดียวเราก็กลับมาได้ จริง ๆ แล้วถ้าเลือกผิดก็เป็นประสบการณ์ ไม่มีใครเลือกได้ถูกต้องขึ้นกับจังหวะเวลา สมมติว่าเราชอบนะ ชอบอันนี้มาก จังหวะเวลามันเกิดไปเข้าที่ 2 หรือว่าจริง ๆ แล้วมันไม่ใช่ ก็เปลี่ยน แต่ว่าการเปลี่ยนมันก็เป็นบทเรียน เป็นความรู้ ทุก ๆ อย่าง ทุกก้าวย่าง ถึงเวลามันก็เติบโต มันไม่จำเป็นต้องอยู่สายงานนั้นตลอด เพียงแต่ารู้ตัวรู้ตนตลอดเวลา ว่า กำลังทำอะไรอยู่ รู้ว่าต้องการอะไร รู้สึกยังไง</p>
แม่พลับ	<p>ก็เห็นด้วยกับที่อาจารย์บอก รู้สึกว่าเด็กของเราที่ผ่านฟลอร์ไทม์มา พอมาถึงทางแยกทางแพร่ง ต้องผิดหวัง ต้องเดินหน้าต้องถอยหลังกลับมาบ้างเนี่ยะ เด็กเราน่าจะรับอะไรตรงนั้นได้ดีกว่าคนที่ไม่เคยผ่านฟลอร์ไทม์ จริงหรือเปล่าไม่รู้เนอะ แต่รู้สึกอย่างนี้นะ</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>ถึงแม้ตอนนี้จะรู้สึกว่าการแสดงออกทางคำพูดของเด็กเราบางคนจะหือหาว มันแรง มันชัดเจน มันออกมาโต้้ง ๆ แต่รู้ได้ยังไงว่า ที่เด็กคนอื่นที่เค้าไม่พูดออกมา เป็นเพราะเค้าเข้าใจ หรือจริง ๆ แล้วไม่เคยฝึกให้มันออกมา มันซ่อนไว้มมไหนของความรู้สึกก็ไม่รู้ละ แต่ไม่พูดออกมา เด็กของเราชัดเจนกับความรู้สึกมากนะ “ไปกับพี่คนนี้นะ อย่างกับโดนพลาสติกปิดปาก ถูกจับมัดมือ ใส่ถุงขยะ มัดปากถุง ทิ้งลงถัง ปิดฝาถังด้วย” ผู้ใหญ่บางคนมองว่าเด็กอย่างนี้เป็นปัญหา แต่เด็กคนอื่นที่ไม่พูด ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่รู้รู้สึก เพียงแต่ว่าไม่ชินในการที่จะบอกกล่าวออกมา จริงไหม</p>

แม่เกรซ	<p>มีคำถามที่อยากจะถามคือว่าลูกไม่ชอบแข่งขันคะ เค้าจะเฉย ๆ นี่พูดถึงคนโต (พี่น้องเกรซ) นะคะ เราก็กว่าเค้าก็ OK เค้าก็เก่งในตัวเค้า แต่เค้าไม่ชอบการแข่งขัน และเค้าก็จะไม่รู้สิกรู้รื้อนรู้หนาวเท่าไรว่าเค้าชนะหรือเค้าแพ้ เค้ามาเล่าให้ฟังว่า เพื่อนเค้าเก่งมาก เก่งเลขในห้อง แต่โดนจับตกเพราะไม่เขียนชื่อ เราเลยถามลูกว่า รู้สิกรู้รื้อนรู้หนาวที่เพื่อนร้องไห้ เค้าก็บอกว่า “ไม่เห็นเป็นไรเลยแม่ มันก็แค่คะแนน เค้าก็รู้ตัวของเค้าแล้วนี่ว่าเค้าทำได้ มันก็เป็นแค่คะแนน” คือมันก็คืออยู่อย่างที่เราเค้าก็รู้ว่าตัวเค้าทำได้แค่นั้น แต่มันเหมือนกับว่าเค้าไม่สนใจคะแนนเลยหรือเปล่า เรื่องการกีฬาเค้าก็จะชอบเล่นกีฬาเดี่ยว ไม่ชอบกีฬาแข่งขัน ก็เลยพยายามหาวิธีว่า จะทำยังไงให้เค้าอยากแข่งอยากเป็นที่ 1 ซึ่งเค้าไม่อยากเลย</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>ถ้าเค้ารู้ตัว แล้วเค้าบอกเราได้ว่า “คนเราจะแข่งไปเพื่อทำไมนะแม่ เป็นที่ 1 ก็แค่มีความสุขประเดี๋ยวประด๋าว เป็นที่ 2 จะได้มีเวลาเล่น” มันก็น่าจะ O.K นะคะเพราะที่เราต้องการ คือรู้สติตลอดเวลา “ไม่แข่งหรือว่ากลัวแพ้” “อู๋...ตอนแพ้มันไม่ได้สบายตัวสบายกายเลยนะแม่ ถ้าไม่แข่งก็ได้เนี่ย แข่งไปแล้วมันแพ้มันก็ใจไม่ค่อยดี มันไม่อยากอะ” ถ้าเค้ารู้ตัวทุกอย่าง มันก็เป็นสิทธิ์ของเค้านะ เค้าก็ทำหน้าที่ที่เค้าต้องทำแล้ว แต่เราก็แอบหวังหน่อยนึงนะ ถ้าเค้ารู้ตัว สำหรับตัวหมอมเองก็ว่า O.K มากเลยนะ ตีใจด้วยเข้าไป เกมสบ้างเกมสเค้าเลือกที่จะไม่แข่งเพราะว่านั่นเพราะว่านี่ และเค้าให้เหตุผลเราได้ จริง ๆ แล้วผู้ใหญ่อย่างเราก็ไม่แข่งทุกรายการเหมือนกันใช้ไหมคะ บางเรื่องเราก็ไม่รู้ว่าจะแข่งไปทำไม อย่างนี้หมอมว่าน่าจะดีใจ</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>ถ้าเจอแบบนี้ ต้องบอก “ขอบคุณคะลูก เข้าใจแล้วคะคราวหลังแม่ไม่แอบคิดอีกแล้วคะ” (หัวเราะ)</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>ที่เรากลัวคือการหนีแบบไม่รู้ตัว หนีแบบตัวเองก็รู้ว่าทำไม หนีแบบอัตโนมัติ แสดงออกเป็นการแสดงออกเป็นการหลบซ่อน แอบโดยตัวเองไม่รู้จะทำอะไรอยู่ แล้วเมื่อไหร่ที่พฤติกรรมการแอบซ่อนนั้นสังคมยอมรับ อย่างเช่นการกล่าวขอโทษ หนีเข้าห้องสมุด ทำดีกับผู้ใหญ่ทั้ง ๆ ที่ใจไม่ได้เป็นสุขกับสิ่งที่ทำ ถ้าทางเลือกนั้นสังคมยอมรับ เต็ดร้อนละงานนี้ เพราะมันจะถูกซ่อน</p>
แม่ต้นข้าว	<p>เวลาน้องเครียด เค้าชอบลอย แล้วก็หลุดไปเลย เวลาเค้ามีเรื่องที่ต้องคิด อย่างก่อนที่จะสอบเทอมที่ผ่านมา คุณครูรายงานว่ามีวิชาแรกที่เข้าสอบ ต้นข้าวมองเพดานอยู่นาน จนครูอ่านถึงข้อ 15 เค้าก็ยังมองอยู่ คุณครูเรียกแล้วว่า “ต้นข้าวๆ” ก็ไม่หัน ก็สะกิด ต้นข้าวก็ไม่หัน ครูก็ “เพี้ย” ไปที่ต้นข้าวหันมามอง แล้วก็มองเพดานต่อ พอเพี้ยที่ 2 แรงหน่อย ต้นข้าว น้ำตาไหล คุณแม่ไม่</p>

	<p>เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่คิดว่าน้องคงเครียด นึกถึงตอนที่เราจะสอบ เราก็คิดว่าเราจะสอบผ่านไหม ฉันจะทำได้ไหม ฉันต้องซ่อมไหม นึกถึงตอนที่คุณแม่เรียน ก็เลยสงสัยว่าน้องเค้าเป็นอย่างไรบ้าง ไหน ๆ จะถามแล้ว ถาม 2 ปัญหาเลยนะคะ คือน้องเค้าชอบอ่านหนังสือผิด คือถ้าอยู่ตัวเดียว ๆ น้องเค้าจะอ่านได้ อย่างเช่นคำว่า “ชีวิต” ถ้าอยู่ตัวเดียว ๆ น้องเค้าอ่านได้ แต่ถ้าเอามารวมกับคำอื่น สมมุติว่า “ต้นไม้มีชีวิต หายใจทางปลายใบ” เค้าจะอ่านว่า “ต้นไม้มีชีวิต หายใจทางปลายใบ” แล้วยังมีอีกคำหนึ่ง คือคำว่า “แปรเปลี่ยน” น้องเค้าจะอ่านเป็นคำว่า “เป็นเปล่า” คุณแม่ไม่เข้าใจ ถ้าคำอยู่เดี่ยว ๆ ไม่มีรวมกับคำอื่น น้องเค้าอ่านได้คะ คุณแม่ก็พยายามแก้ตรงที่ว่า เอ้า...ไม่เป็นไรน้องอาจไม่เข้าใจคำว่า “ชีวิต” คุณแม่ก็เลยถามเค้าว่า “ต้นข้าว ทำไมหมาเดินได้” เค้าก็ตอบว่า “เพราะหมามีขาไง” เราก็บอกว่าแล้วมีอะไรอีก น้องตอบไม่ได้ แม่เลยบอกว่า “ที่หมาเดินได้เพราะมันตายแล้วหรือมันมีชีวิต” เค้าก็ตอบว่า “เพราะมันมีชีวิต” คุณแม่ก็คิดว่าเค้าเข้าใจ วันหลังให้อ่านอีก เค้าก็อ่านผิดเหมือนเดิม อ่าน 5 ครั้ง เค้าก็อ่านผิดไป 4 ลูก 1 คุณแม่ไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร</p>
อ.กิ้งแก้ว	แม่ต้นข้าวมาทันท่อนหมอปูดเรื่องการอ่านหรือเปล่า
แม่ต้นข้าว	ไม่ทันคะ คุณแม่มาถึงเกือบเที่ยง
อ.กิ้งแก้ว	วันนี้พูดเรื่องอ่านกับเขียน เดี่ยวจะทำ DVD ขอเวลาตัดตอนนิดนึง ตอนนี้น้องต้นข้าวพูดชัดหรือยัง แต่ก่อนเค้าพูดไม่ชัดนะ ถ้าพูดไม่ชัด มันจะมีปัญหาการแยกเสียงตัวเอง เดี่ยวครูหน่องครูการศึกษาพิเศษจะดูให้ว่า เรื่องการฟัง การแยกเสียงการพูดไม่ชัด ของเค้าส่งผลอะไร ส่วนคำถามที่ 1 สาเหตุที่ต้นข้าวนั่งมองเพดาน ถ้าอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ต้องถามต้นข้าว (หัวเราะ)
แม่ต้นข้าว	พอกลับมาถึงบ้าน คุณแม่ก็ยังไม่ถามเรื่องสอบ แค่ว่า “วันนี้มีขนมอร่อย ๆ ให้กิน ถ้าใครอยากกิน เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เข้าไปหาคุณแม่ในครัว พอกินกันไปสักพักนึง คุณแม่ก็ถามว่า “วันนี้ใครมีอะไรจะเล่าสนุก ๆ เล่าให้คุณแม่ฟังบ้าง เจ้าน้องชายไม่ต้องพูดถึง เล่าน้ำไหลไฟดับ แต่ต้นข้าวบอกว่า “วันนี้ต้นข้าวไม่สนุกเลย” เราก็ถาม “อ้าวเธอ” คุณแม่ก็พยายามไม่ตั้งคำถามเค้าเยอะ คือฟังเค้าไปก่อน “วันนี้ต้นข้าวสอบพุทธศาสนา คณิตศาสตร์ แล้วก็ภาษาอังกฤษ” ในใจคุณแม่ก็คิดว่าภาษาอังกฤษแน่ ๆ แต่ก็ให้เค้าเล่าไป เค้าบอกว่า “พุทธศาสนา ต้นข้าวทำได้ คณิต ต้นข้าวก็ทำได้ ภาษาอังกฤษ ต้นข้าวก็ทำได้ แต่ยากนิดหน่อย” คุณแม่ถามว่า “แล้วมันเป็นยังไงบ้างล่ะ รู้สึกยังไง” เค้าก็ถามว่า “ต้นข้าวจะตกไหมแม่ จะสอบผ่านไหมแม่” แม่ก็บอกว่า “ไม่เห็นเป็นไรเลย ตอนแม่เรียนนะ แม่ก็สอบไม่ผ่าน ซ่อมแล้วซ่อมอีก ซ่อมจนผ่าน ไม่เห็นเป็นไรเลย” เค้าก็

	<p>บอกว่า “แม่สอบไม่ผ่านด้วยเหอ” แม่ก็บอกว่า “ก็สอบไม่ผ่านดิ ใคร ๆ คำก็สอบไม่ผ่าน ก็ดูอย่างอาชิ สอบตกทุกปี เห็นไหม ตอนนี้เป็นนายทหารใหญ่โต” คำก็ยังไม่เคลียร์อยู่ดี พอตอนเย็นคำก็เดินไปถามอาว่า “อาเรียนกงไหม” อาตอบว่า “โหยไม่เก่งหรอก” แล้วคำก็วิ่งมาบอกว่า “แม่ครับ ๆ อา ก็เรียนไม่เก่งเหมือนกัน แม่ถามว่า “ต้นข้าวรู้สึกยังไงล่ะ” คำก็ว่า “เ๊ย” อยู่ ๆ ก็ร้องเ๊ยขึ้นมา เราก็งง ถามว่า “ร้องทำไมเหอ” คำตอบว่า “ถ้าต้นข้าวสอบไม่ผ่าน ต้นข้าวไม่เสียใจหรอก” พูดเสร็จแล้ว ก็วิ่งไปเล่นสนุกสนาน วันรุ่งขึ้นคำก็ไปโรงเรียนปกติ คุณครูคำก็บอกว่า “คุณแม่...คำไม่มองเพดานแล้ว” คุณแม่ก็คิดว่าคงจะเครียด แต่มันก็เหมือนมีอะไรนิด ๆ หน่อย ๆ มันไม่ใช่เฉพาะเรื่องเรียน เวลาไปเล่นกับเพื่อนมา ก็มีเหมือนกัน ที่กลับมางั่งงิ่ง ๆ แล้วมอง</p>
อ.กึ่งแก้ว	ถ้าเป็นแต่ก่อนนี้ เวลาต้นข้าวเครียด คำทำยังไง
แม่ต้นข้าว	เมื่อก่อนนี้ตอนคำเครียด คำจะนั่งพูดอยู่คนเดียว แต่เดี๋ยวนี้ไม่นั่งพูดคนเดียว แต่จะงั่งงิ่ง ๆ แล้วก็มอง
อ.กึ่งแก้ว	อันไหนดีกว่ากัน
แม่ต้นข้าว	คุณแม่ว่าตอนที่งั่งงิ่ง ๆ น่ากลัวกว่า
อ.กึ่งแก้ว	เวลาผู้ใหญ่เครียด เราทำยังไง
แม่ต้นข้าว	ผู้ใหญ่เครียด ก็อยากอยู่เงียบ ๆ นะ หรืออาจจะฟังเพลงหรืออาจจะหาอะไรทำ เพื่อให้มันคลายเครียด
ต้นข้าว	พักหลังนี้ต้นข้าวชอบงั่งงิ่ง ๆ อยู่คนเดียว บางทีก็เดินเข้าไปหาคำถามว่า “ต้นข้าวคิดอะไรอยู่” คำก็มองหน้าเรา แล้วคำก็ไม่พูด เราก็จใจเสีย มองหน้าเราแล้วคำก็ไม่พูด แต่ใจเราแป้วนะ มองหน้าเฉย ๆ ไม่รู้ว่าทำไมเป็นอย่างนี้
อ.กึ่งแก้ว	อ้าว...มองหน้าก็แค่นั้นไง ก็พอแล้ว
แม่ต้นข้าว	คุณแม่ก็บอกคำว่า “OK ไม่สบายใจใช่ไหม แม่ไปแล้ว เดี่ยวมาใหม่”

แม่ต้นข้าว	นี่แม่ไม่ทันเค้าใช้ไหมเนี่ยะ (หัวเราะ)
อ.กิ่งแก้ว	ให้เปรียบเทียบว่า ก่อนหน้านี้เด็กของเราเป็นยังไงนะคะ ที่เคยบอกแล้วว่า พัฒนาการขั้น 1 เนี่ยะ เต็มยากมาก เด็กจะไม่สงบ จนกว่าจะเข้าใจว่าตัวเองรู้สึกยังไงเพราะอะไร เด็กต้องผ่านขั้น 6 อย่าง สมบูรณ์และเก็บ SI จะได้เยอะมาก คือเด็กรู้ใจตัวเอง เขาถึงจะสงบ เมื่อถึงเวลานั้น เวลาเค้านอน จะนั่งนิ่ง ๆ ไม่พูดไม่จาเป็นชั่วโมง ๆ ได้
แม่ต้นข้าว	เป็นชั่วโมงเลยหรอคะ
อ.กิ่งแก้ว	ได้ถ้าเป็นวัยรุ่น ก็จะไม่พูดกับแม่เป็นวัน ๆ
แม่ต้นข้าว	เค้าไม่ได้ออนเรานะคะ แต่เค้านอนคนอื่น แล้วทำไมเค้ามาลงที่เราล่ะ
อ.กิ่งแก้ว	ก็อารมณ์ไม่ดีไง แต่ถ้าสมมติเราเซ็กซี่อันหลัง มาคุยตอนเค้าอารมณ์ดี ๆ ถ้าเค้ารู้สึกดีตลอดและบอกได้ว่า 15 นาทีแรกหรือครึ่งชั่วโมงแรกที่เข้าสอบ รู้สึกยังไง “โอ๊ยใจมันเต้นแม่ กลัวว่าจะสอบตก คิดอะไรไม่ออกเลย สมอมนั้นไม่เล่น เราก็ O.K นะ
แม่ต้นข้าว	เค้าร้องไห้ คุณครูบอกว่าร้องไห้ใหญ่เลย
อ.กิ่งแก้ว	เจ็บใจที่อยู่ ๆ มาเพี้ย คนยิ่งเครียด ๆ กลัว ๆ มาถึงมาเพี้ย ทำอะไรครูไม่ได้ ก็ร้องไห้มันซะเลย ในใจเค้าอาจจะคิดอย่างนั้น
แม่ต้นข้าว	O.K ค่ะ ขอบคุณมากค่ะ
แม่ต้นข้าว	ถ้าเอาคำว่า “ชีวิต” ลงไปอยู่ในประโยคแล้ว คุณแม่ลองให้หาคำว่า “ชีวิต” โดยที่ยังไม่ต้องอ่านประโยคเลยนะคะ ลองดูว่าเค้าหาคำนั้นได้ไหม ลองดูว่าเค้าสามารถเชื่อมโยงเสียงกับคำได้ไหม
ครูหน่อง	การอ่านผิดมีหลายแบบ เช่น อ่านแทนเสียงคำ ๆ นั้น อ่านข้าม หรืออ่านเพิ่มคำ มันมีการอ่านผิดหลายรูปแบบ ต้องดูอีกทีว่าเค้าผิดตรงไหน บางทีเด็กจะเดาด้วยซ้ำ พอเห็นป.ปลา ก็จะเดาจากคำที่ตัวเองคุ้นหรือใกล้เคียง หรือคำว่า โทรทัศน์ โทรศัพท์ พอเห็นคำว่า โทร...บางที่เป็นโทรศัพท์

	แต่เดาไปก่อนแล้วว่าโทรศัพท์
อ.กิ้งแก้ว	เอาง่ายเข้าว่าไง ก็มันยากนะ ก็ใช้เดา ๆ เอา เด็กเราเดาเก่งนะจะบอกให้ เพราะว่าตรรกะดี บางที โจทย์เลขอ่านแค่ 3 คำ ที่เหลือเดาเอา อย่างโจทย์ “จงวงกลมล้อมรอบข้อที่ถูกต้อง” คุณครูให้วง ข้อที่ถูกตลอดอะ แล้วทำไมกลับไปบ้าน สั่งให้วงข้อที่ผิดล่ะ ฉันก็ผิดเรียบ เพราะว่าฉันเดา ฉันจับ แบบแผนได้ เชื่อมโยงได้ แต่หุ้ไม่ค่อยดี อ่านยาว ๆ แล้วชี้เกี่ยจอ่าน ก็เลยมั่ว ๆ ซ้ำม ๆ
ครูหน่อง	หรืออ่านแล้วรู้สึกว่าการหมายมันใกล้เคียงกัน อย่างอ่าน “ชีวิต” เป็น “ชีวิต” หรืออะไรอย่างนี้ คำว่าชีวิตนะ มีความหมายอะไรไม่รู้ แต่รู้จักคำใกล้เคียงกัน คำก็จะเดาความหมายไปอีกคำหนึ่ง
	เห็น ช.ข้าง ว.แหวน สมอมนันก็ได้เสียง ช ว
อ.กิ้งแก้ว	รีบร้อน ๆ ช กับ ว ฉันก็อ่านเป็น “ชวน” ละ ฉันไม่เสียเวลาอ่านตัวที่เหลือ การแก้ไขคือต้องให้ คำอ่านเรื่องที่เค้าสนใจคำที่เค้าสนใจก่อนนะคะ แล้วค่อย ๆ ให้อ่านเรื่องที่เค้าสนใจน้อยหน่อย และสุดท้ายก็ไปหาเรื่องที่เค้าแทบไม่สนใจเลย คำก็จะอ่านได้ ถ้าอ่านเรื่องที่เค้าสนใจ คำก็จะมี พลังผลักดัน ความต้องการมันจะช่วยได้ เมื่อไรก็ตามเรามีกำลังอยู่แค่นี้ แล้วเราจะต้องทำงาน เรา ก็เลือกทำที่เราอยากรู้ เรื่องที่เราถนัด อันไม่ถนัด ฉันก็ช่วย ๆ แล้ว เหนื่อยนี่นะ เมื่อยแล้ว ล้าแล้ว ก็ค่อย ๆ ฝึกฝนไป
แม่ต้นข้าว	คุณครูก็รู้ว่าน้องเป็นคนอย่างนี้ คำก็ไม่บอก “เป็นไร ต้นข้าวทำ 2 ข้อ แล้วไปเดินเล่นก่อน” ลูกก็ ไปพักนึง พอกลับมา ครูถามว่า “ต้นข้าว OK ยัง” คำก็ตอบว่า “OK ครับ” จะเป็นลักษณะนี้
อ.กิ้งแก้ว	ในวงการศึกษ บางทีจะมีระบบ “เอ็นดูเด็กเรียนเก่ง” อยู่หน่อย ค่อยยังชั่ว
แม่ต้นข้าว	เค้าจะมีนิด ๆ หน่อย ๆ ผลการสอบครั้งที่แล้ว คุณครูก็ค่อนข้างผิดหวัง แต่แม่ไม่ผิดหวังเลยนะ แม่เฉย ๆ แต่คุณครูบอกว่า “คุณแม่ เค้าน่าจะทำได้ดีกว่านี้นะ” คุณแม่บอกว่า “ไม่เป็นไรหรอก แค่นี้ก็ดีแล้ว”
อ.กิ้งแก้ว	ตอนสอบเราไม่รู้ว่่าต้นข้าวถูกกุดตันแค่ไหนนะ ครูอาจจะเล่าไม่หมดก็ได้ เด็กเคยได้เกรด 4 รวด ครูเค้าก็อาจจะอยากให้ต้นข้าวได้ 4 รวดอีก แล้วมันก็เป็นปัญหา ขนาดภาษาไทยยังไม่ค่อยได้ ภาษาอังกฤษยิ่งยากใหญ่ หุ้ยังแยกคำไม่ค่อยออกอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็จะมีปัญหาเรื่องการเรียน

	<p>ภาษาที่ 2 เรื่องการท่องศัพท์ภาษาอังกฤษ ต้องบ่นกันประมาณปีนึงถึงปีครึ่งนะค่ะ กว่าจะเริ่มไปต่อได้เอง อย่างว่าแหละนะ ถึงพ่อแม่ไม่กดดัน แต่เด็กก็อาจจะถูกกดดันอัตโนมัติ</p>
แม่ต้นข้าว	<p>น้องเค้าก็ดีขึ้นเรื่อยๆคะ ภาษาอังกฤษอย่างที่คุณหมอแนะนำว่า ให้ใส่ไปทีละตัวสองตัว ก็คือ เอมนี้มา O.K ขึ้นหน่อย</p>
แม่ท้อป	<p>จะถามพอดี ลูกเหม่อเหมือนกัน คือสงสัยว่า เวลาที่เค้ากังวล แล้วเค้าเหม่อ เราจำเป็นที่จะต้องเข้าไปประกบ โดยการลงไปดึงเค้า หรือเราจะยอมรับว่า เค้าก็เป็นได้อย่างนี้ จริง ๆ แล้วเราควรจะทำยังไง</p>
อ.กิงแก้ว	<p>มันขึ้นอยู่กับว่า เค้าเสียโอกาสรีเปล่า สมมติว่าช่วงนั้นไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้เล่นกับเพื่อน ไม่ได้เรียนหนังสือ นั่งคอยแม่ นั่งเหม่อก็ไม่เป็นไร แต่ถ้านั่งเหม่อตอนที่ครูสอน เค้าก็เสียโอกาสอันนั้นแต่ที่เราไปกระตุ้นให้เค้าหันมาฟังครู ก็คือเราหวังผลให้เค้าหันมาฟังครู แต่จริง ๆ แล้วสุดท้ายเราอยากพาไปถึงการรู้ตัวรู้ตน อย่างการบอกกับตัวเองได้ว่า “เฮ้อ....น่าเบื่อจริง ๆ เลย ครูเสียงเรียบเรียบ ทำงืดละ” หรือว่า “อ่านหนังสือแล้วมันเบื่อ เอาเพลงดัง ๆ มาฟังใส่หูไว้ จะอ่านได้ดีขึ้น” เราอยากให้เค้าพาตัวเองไปถึงจุดนั้นได้ แต่ว่าถ้าเค้ายังมีสัมพันธภาพกับคนไม่สมบูรณ์ ช่วงเหม่อเค้าก็จะเสียโอกาส เรายังไม่รู้ ต้องลองเข้าไปดูว่าตอนนั้นเค้าเหม่อแบบรู้ตัวหรือไม่รู้ตัว แล้วถ้ารู้ตัวมันมีทางอื่นไหม คงไม่มีคำตอบสำเร็จรูปนะ</p>
อ.กิงแก้ว	<p>ถ้าฉัน อย่างกรณีแม่ต้นข้าว ก็เข้าไปลองแห่ ๆ ดูหน่อยว่า ประตุของเค้าเปิดรับไหม พอที่จะดึงเค้าขึ้นไปอีกหรือเปล่า ดึงระบบความคิดให้พัฒนาขึ้นไปอีก สมมติว่าเค้าก็ยังยังมีสัมพันธภาพกับแม่ยังสื่อสาร แต่ว่าคิดเป็นชาวดำ เช่น “แม่แน่ ๆ ต้นข้าวตกแน่ ๆ” เราก็เสียโอกาสที่จะทำให้วินาทีที่กำลังอารมณ์แบบนั้น พัฒนาขึ้นเป็นการคิดแบบหลากหลายเหตุผล หรือเป็นสีเทา คือเข้าไปหาเค้าได้ตลอด เพียงแต่ว่าใจเราไม่เดือดร้อน เพราะแต่ก่อนนี้เค้าอยู่ชั้น 5 หรือ 4 ตอนที่เครียดระดับนี้ ณ วินาทีขึ้นมาระดับ 6 แล้ว แต่หน้าที่เราทำให้เป็น 7-8 มันจะต่างกันตรงความรู้สึกที่ว่า ถ้าเราเข้าไปอย่างเข้าใจ “ต้นข้าวกลัวสอบตก” ก็พาคูยต่อ ถ้าใจเรายินดีนะ โอโห....มันจะแบ่งบานขึ้นอีกเพียงแต่อยากจะบอกว่า ที่ยอมรับการเหม่อ ก็ไม่ได้หมายความว่าปล่อยเหม่อ เพียงแต่ว่าบางครั้งตื่นแล้วเค้ายังไม่เปิดรับนะ อย่างเค้าบอก “แม่ออกไปก่อน” ก็ลองถาม “นานเท่าไรอะ” ถ้าตอบกลับว่า “อีกครั้งชั่วโมงค่อยกลับเข้ามา” ก็อาจจะต่ออีกนิด “15 นาทีได้ปะ” อะไรก็ได้มันนิ่งแล้วเดี๋ยวกลับเข้าไปใหม่</p>

อ.กิ้งแก้ว	“รู้เมื่อไหร่แล้วบอกนะ”
แม่ต้นข้าว	<p>ถ้าเค้านิ่ง ๆ เลยอะ</p> <p>แม่ก็บอกเค้าว่า “จะไปแล้วนะไปจริง ๆ นะ”</p> <p>ไม่เป็นไรก็เข้าไปแล้วไง แต่เค้ายังไม่พร้อม เดี่ยวเข้าไปใหม่ ให้อารมณ์มันลดลงนิดนึง แล้วเข้าไปใหม่ เพื่อดูว่า ณ เวลานั้น การสื่อสารมันอยู่ขั้นไหน ความคิดอยู่ขั้นไหน ถ้าอยู่ในจิตนาการ เรายังต้องดึงขึ้น หรือว่ามันอยู่ที่ขาวดำ เรายังต้องดึงขึ้นไปอีก “เหอแล้วมันเป็นอย่างอื่นได้ไหม” บางทีก็แก้งแกย “สงสัยเบ็ดหมด”</p>
อ.กิ้งแก้ว	“เดี๋ยวขอเปลี่ยนถ่านแล้วกัน”
แม่เกรซ	<p>พอดีมีเรื่องลูกเหม่อที่โรงเรียนเหมือนกัน แล้วก็ทราบสาเหตุว่า เป็นเพราะอะไร นี่เกี่ยวกับที่โรงเรียนนะคะ เห็นคุณหมอยากทราบเรื่องที่โรงเรียน คือเค้ามักจะเหม่อ เวลาเค้าไม่รู้เรื่องว่ามันเรื่องอะไร เค้าก็พยายามทำความเข้าใจ แล้วก็มีความเข้าใจอยู่ช่วงนึง พอเริ่มไม่เข้าใจ เค้าก็จะเหม่อ โดยเฉพาะเวลารวมตัวก่อนเข้าห้องใหญ่ ๆ ตอน อ. 1 อ.2 นี่ ครูขึ้นไปพูดอะไร เค้าก็ไม่รู้เรื่อง เค้าก็เริ่มเหม่อ เรายังคุยกับทางโรงเรียนว่า จะขอมาถามว่า พงษ์นี่ครูจะพูดเรื่องอะไร ถ้าสวดมนต์คุย เล่านิทานธรรมดาก็ O.K แต่บางทีเค้าก็จะมีเรื่องราวที่มีสาระ ซึ่งมันยากที่เค้าจะเข้าใจ ถ้าเราคุยกับครู แล้วขอข้อมูลไว้สักนิดว่ามันเรื่องอะไร ก่อนนอนเราก็คุยกับเค้า “แม่ว่าพงษ์นี่ครูจะต้องพูดเรื่องนี้แน่ ๆ เลย” เค้าก็เริ่มจะรู้แล้วว่าเรื่องอะไร พอตอนเช้า พอครูพูดเรื่องนี้ เค้ามีพื้นฐานมาแล้ว ก็ลดความเหม่อของเค้าลงได้ ในห้องก็เหมือนกัน เราเคยไปแอบดูว่า ช่วงที่เค้าเหม่อมันเรื่องอะไร วิชาอะไร เค้าเริ่มเหม่อตอนไหน ก็คุยกับครูเป็นวิชา ๆ ไปก็ได้ว่า อาทิตย์นี้จะสอนเรื่องอะไร บอกเค้าล่วงหน้านิดนึงก็จะดี</p>
อ.กิ้งแก้ว	<p>ในกรณีที่โรงเรียนไม่พร้อม หรือเราก็ไม่พร้อม ก็อาจจะทำไม่ได้ สำหรับการเตรียมความพร้อมช่วงอนุบาลเนี่ย มันอาจจะไม่ได้เรียนรู้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตลอดเวลา สิ่งที่ยากกังวลในช่วงอนุบาลคือถ้าเด็กไม่มีปฏิสัมพันธ์ เข้ามุมส่วนตัว เด็กก็จะขาดช่วงการเรียนรู้จากคนรอบข้าง แล้วเราไม่รู้ว่าขาดไปนานเท่าไร ถ้าเค้ายังพออยู่ได้ พอจะมีปฏิสัมพันธ์ ก็ OK เวลาที่ผู้ใหญ่ไปฟังนั่งฟังพูด พอเริ่มตามไม่ทัน เรายังจะคิดเรื่องอื่นแล้ว หรือไม่ก็เอางานมาทำ เพราะฟังไม่รู้เรื่อง ถ้าถามว่าขาดโอกาสไหม ก็ขาดนิดนึงนะ ถ้าทำอย่างที่คุณแม่แนะนำได้ มันก็คงจะดีค่ะ แต่ถ้าทำไม่ได้ เรายังคงทำ floortime ไปเรื่อย ๆ พูดคุยแบบยักย้าย ไอนั้น ไอนี้ ไอนั่น สุดท้ายมันก็จะไปรองรับการฟังครูพูดยาว ๆ หน้าห้องค่ะ เด็กของเรามีปัญหาเรื่องฟังทุกคน เพราะฉะนั้นการกระตุ้นให้เค้าพูด</p>

	<p>โต้ตอบเวลาที่เค้าต้องการสูงสุดอย่างที่เรากำลังทำกันมา ก็ป้องกันปัญหานี้ได้เยอะพอสมควร แต่ว่าปี 2 ปีแรกเนี่ยะ มันก็จะมีบางช่วงที่เด็กยังจับประเด็นจากการฟังไม่ได้ แต่จริง ๆ แล้ว บางทีโจทย์มันก็จะยากสำหรับเด็กหลายคนเหมือนกันนะ ไม่ใช่เฉพาะกับเด็กของเรา เมื่อเจอประโยคยาว ๆ พวกนี้ ภาษาของเค้ายังไม่ถึงขั้น เพียงแต่เด็กคนอื่นเค้าเรียนรู้ที่จะนั่งเฉย ๆ หรืออาจจะแหงนเล่นกัน ลูกของคุณแม่โรงเรียนอะไรคะ ดิจัง ถ้าโรงเรียนไหนทำไม่ได้ ก็ไม่ถึงกับต้องทำแบบแม่เกรซก็ได้ค่ะ หากเราชวนพูดคุยเวลาที่เค้าอยากได้มาก ๆ ก็เท่ากับเราพัฒนาทักษะเดียวกัน เราคิดว่าสิ่งที่เห็นหรือเราจะคิดว่าสิ่งที่เค้าจะใช้เลยก็แล้วแต่นะคะ ครูบางโรงเรียนเค้าก็ไม่ได้มีกำหนดล่วงหน้าว่าพรุ่งนี้ฉันจะโฮมรูมพวกเธอเรื่องอะไร</p>
แม่เกรซ	<p>ก็ไม่ได้ทุกครั้งนะคะ อาทิตย์นึงอาจจะได้สัก 2 วันที่เค้าบอกมา แล้วแต่เหตุการณ์</p>
แม่ปีหนึ่ง	<p>ไม่ทราบว่าคุณครูมีปัญหานี้อย่างนี้บ้าง คือลูกค่อนข้างไวต่อทุกสัมผัส ทำให้มีปัญหา จริง ๆ แล้วเค้าเรียนรู้ได้เร็ว แต่การที่เค้าไวมาก ทำให้โดนดึงดูดย่าง ทั้งแสง สี เสียง กลิ่น ทำให้การเรียนรู้ไม่ต่อเนื่องยาวนาน มีใครมีข้อเสนอแนะบ้างคะ</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>ก็ทำไปเรื่อย ๆ</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>ลูกไม่ได้ต้นจะทำยังไงได้เนอะ (หัวเราะ) คุณแม่เองก็ยังใส่น้ำหอมไม่ได้ไม่ใช่เหรอ ก็ทำเท่าที่ทำได้เพิ่มประสบการณ์ ฝึกให้ชินเท่าที่จะทำได้ และพาเค้าไปสู่การรับรู้ตัวตน รับรู้ว่าจะแต่ละคนแตกต่างกัน เพราะว่าสุดท้ายแล้วคนเราก็คงแตกต่างกัน บางคนไว บางคนเฉื่อย แต่รู้วิธีดูแลตัวเอง</p>
แม่ดอม	<p>น้องดอมนะคะ เค้าจะไม่ค่อยเล่นกับผู้ชายใช้ไหมคะ เมื่อตอน summer เค้าไปเรียนชมรมกับพี่ ๆ ดอมเค้าจะขึ้น ป.3 พี่คนนั้นจะขึ้น ป.5 หรือ ป.6 ค่ะ เค้าเล่นเหวี่ยงกระเป่ากัน กระเป่าของน้องดอมไม่มีอะไร แต่กระเป่าของพี่นั้นมีของหนักเต็มเลย น้องดอมเหวี่ยงไป เค้าหลบเป็น แต่พอเค้าเหวี่ยงมั่ง น้องดอมหลบไม่พ้น ปากกะจุมกเท่ากันไปเลยคะ แม่ก็สงสัยเรื่อง คุณธรรมกับอารมณ์ที่ไม่สมวัยคะ น้องดอมเค้าบอกว่า เค้าเล่นกันไง ตีกันไปตีกันมา พอน้องดอมเจ็บ แม่เห็นว่าเจ็บขนาดนี้ ก็จะไปเอาเรื่อง แต่ไม่ได้ไปเอาเรื่องเด็ก จะไปเอาเรื่องครูว่า ทำไมไม่ดูแล ดอมบอกว่า “แม่ ๆ อย่าไปเอาเรื่องครูเลย ตอนนั้นครูไม่อยู่ หนูเรียนชมรม แล้วรอครูอยู่ ก็เลยเล่นกับพี่เค้า” แม่ถามว่า “พี่คนนั้นเค้าอยู่ ป.อะไร” ดอมบอก “ป.5 ป.6” “อ้าว ! แล้ว ป.5 ป.6 เล่นกับน้องอย่างนี้ได้ไง” ลูกบอกว่า “ดอมก็เหวี่ยงเค้า แต่เค้าหลบทัน แต่พอตาเค้าเหวี่ยงมั่ง ดอมหลบไม่ทันแล้วมันก็มีของหนักไป” คือเค้าไม่อยากให้แม่ไปอาละวาด เมื่อกี้ที่ฟังคุณหมอบอกเรื่องคุณธรรมกับ</p>

	อารมณ์นะ แม่ก็เลยสงสัย
อ.กิงแก้ว	ก็ขอบคุณด้อมอีกคนนะ ก็ 1 เด็กไม่ได้ตั้งใจแก๊งนี้ เด็กไม่ได้ตั้งใจงบบกแบบ “เฮ้ย ! เดี่ยวด้อมมานะ แก๊งมันหน้าโรงเรียนเลย” แต่ว่านี่เค้าเล่นกัน มันเป็นอุบัติเหตุ ด้อมก็เข้าใจ แต่วินาทีที่เค้าเจ็บ เค้าอาจจะรู้สึกโกรธหรืออะไรก็ได้ แต่ตอนนี้อารมณ์เค้าลงแล้วไง แต่ของแม่ขึ้นแทนเพราะแม่วัดปริมาณจากบาดแผลใจ (หัวเราะ) ดูจากพฤติกรรมแล้ว เด็กโตไม่ได้ตั้งใจนะ ไม่ใช่ตั้งใจจะดักเล่นงานกัน จะแก๊งคนนี่ จะเอาเป็นเหยื่อ จริง ๆ ด้อมเค้าซึ่กแล้วและระบบกล่อมเนื้อของเค้ายังไม่ดีพอนะ ขาดความคล่องแคล่วในการหลบกระเป่า แต่ว่าเค้ายังยอมรับรุ่นพี่คนนี้ได้ แสดงว่าเด็กคนนี่ต้องมีท่าที่วางใจได้เหมือนกัน เพราะถ้าดูแล้วไม่ชอบมาพากล ประเภทมาหาเรื่อง เด็กของเราอ่านออก ไม่เล่นด้วยหรอก ประเภทที่วิ่งถลาเข้ามา เพราะการสั่งการกล่อมเนื้อไม่ดี หรือควบคุมจังหวะของตัวเองไม่ดีเนี่ยะ เด็กของเรารู้นะ เด็กของเราซึ่กแล้ว อ่านออกนะว่าไว้ใจไม่ได้
แม่ด้อม	เค้าบอกได้ว่า คนไหนแก๊ง เค้าไปฟ้องคุณครู ขอย้ายที่ได้
อ.กิงแก้ว	ก็ทำงานความคิดไป ถ้าครูไม่ให้ย้าย จะทำไงดี
แม่ด้อม	แต่ตอนนี้ครูให้ย้ายแล้ว เค้าเคยมาเล่า “ดินสอ มันก็ไม่มีมา..แม่ ยางลบ มันก็ไม่มีมานะแม่” แม่ก็บอก “อ้าว ถ้างั้นเอาไปเพื่อมันด้วย เอาไป”
อ.กิงแก้ว	แม่ซึ่กลืม floortime ไปเยอะแล้วนะ (หัวเราะ)
แม่ด้อม	อีกเรื่องนึงนะคะ ที่น้องอ่านหนังสือแล้วเหมือนตาลาย ตอนแรกก็คิดว่าจะเป็น LD เหมือนอ่านไม่ได้ ตอนอยู่ชั้น ป.1 นะคะ ก็จะมีปัญหาเหมือนกัน แม่เอาหนังสือ LD มาอ่าน สงสัยว่าด้อมจะเป็น LD หรือเปล่า แต่ดูแล้วก็ไม่น่าจะใช่ ก็เลยเอาภูมิปัญญาที่คุณตาสอนแม่มาใช้ เอากระดาษปิดข้างบนข้างล่าง แล้วเอาไม้เล็ก ๆ จี้ทีละคำ ก็ผ่าน อ่านหนังสือได้แล้ว ตอนแรกก็ไม่แน่ใจ
อ.กิงแก้ว	มี 2 ตำรา เอามาใช้ได้ทั้งคู่เลยนะ แบบเอากระดาษปิดส่วนอื่น เพื่อดึงความสนใจไว้ตรงที่จะอ่าน และใช้นิ้วชี้คำที่จะอ่าน แก้ปัญหาการประสานงานของกล้ามเนื้อตากับกล้ามเนื้อคอ กับอีกอย่างที่ใช้ฝรั่งใช้ คือเรียนคำที่อยากอ่านและเรื่องที่ยากอ่านก่อน ใช้ด้วยกันเลยก็ได้ เด็กของเราช่วงอนุบาล 3 ประถม 1 จะเรียนค่อนข้างช้ากว่าเพื่อน เพราะความเข้าใจทางหูไม่ค่อยดี แต่พอขึ้น ป.

	2 ป. 3 จะไวขึ้น ก้าวสู่ระดับ Top ten ได้หลายคน
แม่ก้อง	คุณแม่อาจจะใช้วิธีขีดคำแรกก่อนคะ อย่างเช่น “ชีวิต” เราก็ตัดข้างใต้ ช.ข้าง ว.แหวน ให้เค้ารู้ว่ามันต้องสะกดคำนี้ ๆ ก่อน แล้วก็เจาะกระดาษเป็นรู จะได้อ่านทีละคำ หรือขีดเส้นกันคำให้เขา เช่น ให้ลูกอ่านทีละคำ ๆ พออ่านไปเรื่อย ๆ จะเคยชินคะ ทำอย่างนี้สักเดือน 2 เดือน น้องจะจำได้ จะพัฒนาได้ ไม่งั้นเค้าไม่รู้ว่าจะแบ่งคำอย่างไร
อ.กิ้งแก้ว	โดยมากโรงเรียนที่เค้าอ่านกันเร็ว ๆ จะต้องทำแบบที่คุณแม่แนะนำ ส่วนพวกที่เรียนโรงเรียนทางเลือกทั้งหลายนะ เค้าไม่ตีว แต่จะเรียนอีกแบบนึง เค้าจะเรียนคำที่จะใช้ก่อน เด็กก็ไม่ต้องอ่านอะไรที่เค้าไม่ยอมอ่านนะ คล้าย ๆ รูปประโยคในตัวอย่างที่ใช้บรรยาย คือให้วาดรูปแล้วให้เขียนเป็นคำ เค้าไม่ค่อยเน้นความถูกต้องนะคะ เน้นการอยากเล่า อยากจะเขียน ก่อนการสะกดสะกดผิดสะกดถูก ไม่เป็นไร เค้าไม่ว่า ไม่ค่อยแก้ ปีแรกไม่แก้เลย ผู้ปกครองบางคนก็โวยวายว่าทำไมไม่แก้ไขให้ถูก ครูเค้าอยาก让孩子อยากเขียนก่อน แล้วแก้ทีหลัง
อ.กิ้งแก้ว	(หันไปถามพ่อน๊อต) บ้านกับโรงเรียนอยู่ไกลกันไหม
อ.กิ้งแก้ว	ประมาณแผ่นที่เดียวถึงห้องเรียนเลย
พ่อน๊อต	ประมาณ 8 นาทีถึงครับ ไกลเหมือนกันครับ แต่แถวนั้นไม่ค่อยมีรถวิ่ง จริง ๆ ก็สงสัยเรื่อง SI เหมือนกันนะครับว่า ต้องไปเน้นช่วยเค้าหรือกระตุ้นเค้าอะไรบ้าง ก่อนหน้านี้อาจารย์กิ้งแก้วเคยแนะนำให้ไปประเมินครับ แต่ไม่ได้ไป ก็อาการที่เคยมี มันหายไปหมดแล้วนะครับ
อ.กิ้งแก้ว	ถ้ายังมีปัญหา SI มันจะฟ้องออกมา เช่น ไม่นิ่งในบางสถานการณ์ การควบคุมอารมณ์ยังมีปัญหา กินยาก นอนยาก มีอะไรที่แปลก ๆ หรือพฤติกรรมมันไม่ค่อยอยู่ตัวเลย อยู่วันนี้ดี ๆ หรือปลายอาทิตย์ ปลายเทอมมันแกว่งเยอะนะ มีความแตกต่างในระดับพัฒนาการเยอะ เช่นอยู่บ้านอย่างนึงไปตลาดอีกอย่างนึง เออละ....มีงานเข้า
พ่อน๊อต	มันหายไปหมดฮะ
อ.กิ้งแก้ว	ค่อย ๆ ดูไปก็ได้

พ่อน้อย	ก็จะมีเรื่องเขียน แต่ถ้าเค้าชอบเขียน เค้าก็เขียนได้ครับ แต่ยังเขียนเป็นตัวใหญ่ ๆ เขียนง่ายกว่าตัวเล็ก ๆ แค่นั้นเอง แต่ผมคิดว่าก็น่าจะเขียนได้อยู่ดี โรงเรียนจะสอนอ่านตอนป. 1 หรือเปล่า
อ.กิงแก้ว	บางโรงเรียนเค้าก็สอนตัวสะกด บางโรงเรียนเค้าก็สอนแต่ชื่อเพื่อน
พ่อน้อย	อาทิตย์หน้าจะเปิดเทอมแล้วครับ คิดว่าจะมีปัญหาใหม่ ๆ ครับ ตอนนี้อย่างไม่มี คุณครูก็ชอบบอกแต่เรื่องที่เค้าทำได้ดี เรื่องที่เค้าทำไม่ได้ดี ส่วนใหญ่จะบอกว่าก็พอใช้ได้ ต้องเห็นเอง
อ.กิงแก้ว	ก็ดีแล้ว
พ่อน้อย	อย่างเรื่องที่ผมเห็นค่านอนเอาหน้าแนบอยู่กับพื้นนาน ๆ ในกล่อง ผมก็เลยไปถามครูว่า “เค้าเป็นอะไรหรือครับ” ครูบอกว่า “ครูจะให้เพื่อนเรียนกันแล้ว เค้ายังจับของเล่นอยู่ คุณครูก็ขอเอาไปเก็บได้ไหม เพื่อนจะเรียนกันแล้ว ภูก็บอกว่า “เค้าอยากเล่นอยู่” ครูก็บอกว่า “เรียนได้แล้ว” เค้าก็ไม่ยอม ยื้อไปยื้อมาพักนึง ครูก็ยึดไปเลย เค้าก็ร้อง ครูก็ไม่ให้ เค้าก็ร้องอยู่อย่างนั้น ครูก็ปล่อยไว้แล้วไปสอน ผมก็เลยบอกว่า ครูไม่ต้องไปโอ้ก็ได้ครับ แต่ว่าเข้าไปถามค่านิดนึงว่า เสียใจที่คุณครู นี่เสียใจมากเลย ชักพักเค้าก็จะไปนั่งกับเพื่อนได้ เพราะถ้าคุณครูปล่อยไว้อย่างนั้น สักพักนึงแล้วเค้าลุกขึ้นไปเอง ถ้าเค้าไปเจอสถานการณ์นี้อีกบ่อย ๆ โดนยึดของ โดนขัดใจ ต่อไปอาจจะมีการทำร้ายครูหรืออาจจะมีกรณี คุณครูก็มาบอกทีหลังว่า “อ้อ !เมื่อก่อนไม่มี” พอคุณพ่อพูด ครูเลยเล่าให้ฟังว่าก็มีตีครูแล้ว ครูขัดใจ มีผลก็มีตีมีหยิก ผมก็บอกว่า “ถ้าคุณครูเสียเวลากับเค้าสักนิดนึงพอเค้าสบายใจ ต่อไปห้ามเค้า เค้าก็ไม่ตีไม่หยิก เค้าจะเย็นขึ้นครับคุณครู”
อ.กิงแก้ว	สำหรับตัวเองก็ไม่จำเป็นว่าทุกคนต้องปฏิบัติกับเด็กเหมือนกันก็ได้ เด็กจะเรียนรู้ได้เองว่า กับพ่อได้ประมาณไหน แม่ได้ประมาณไหน ครูได้ประมาณไหน แต่ถ้าครูเค้าช่วยทำงานอารมณ์ทำงานความคิดด้วยก็ดี แต่ถ้าไม่ช่วย เด็กก็ต้องรู้ว่ากับครูคนนี้ เจอแน่ ต้องนอนเอาหน้าแนบพื้นเป็นชั่วโมง อดแน่ อะไรอย่างนี้
พ่อน้อย	บอกคุณครูอยู่ครับ แต่พอเค้าเจอสถานการณ์จริง ๆ เค้าบอกทำไม่ค่อยไหว คุณครูจะรับไม่ค่อยได้ เวลาเด็กโวยวายมาก ๆ ต้องไปคุยต้องไปง้อ ผมก็บอกว่า ไม่ใช่จ้อ เค้าก็ไม่ค่อยเข้าใจ
อ.กิงแก้ว	ก็ลองดู ได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้ ไม่ใช่ครูทุกคนทำได้นะคะ

พ่อน้อย	แต่ครูเค้าไม่ตีอะ เพราะว่ามิกำลัง ก็เลยสบายใจหน่อยนึ่ง เพราะว่าพอคูทำงานอารมณ์กับที่บ้าน ก็เห็นเค้าคุยกับคุณครูคนนั้นได้ คุยได้ทุกคน
อ.กิ่งแก้ว	เราไม่เป็นครูโรงเรียนนี้หรอก ทำงานลำบากจังเลย (หัวเราะ)
พ่อน้อย	คุณครูเค้าก็รู้สึกกังวลเหมือนกันครับ แต่ก็ดี เวลาน้องภูโดนขัดใจแล้วไปอยู่มุมห้อง สักพักนึ่งก็มีคนเดินไปคุยไปถามสารทุกข์สุขดิบ สักพักนึ่งเค้าก็วิ่งไปเล่นต่อได้ ก็ OK ครับ
อ.กิ่งแก้ว	เอาให้มันพอดี ๆ
พ่อน้อย	เฟิงจะมีช่วงนี้ครับ เค้าเริ่มรู้แล้วว่าเมื่อเช้า เมื่อวาน แต่ยังไม่รู้แน่ๆว่าเมื่อวานนี่คืออะไร เมื่อเช้าคืออะไร เทอมแรกที่เรียน ถามเค้าว่า “วันนี้ป่าป้าเห็นน้องภูตีกับเพื่อนเหมือนทะเลาะกับเพื่อนเลย ไข่หรือเปล่านะ” เค้าตอบ “ไม่ได้ทะเลาะ” แต่เห็นในกล้องตีกันเรียบร้อยเลย ครูมาร้องให้กันไปทั้ง 2 คน เค้าก็บอก “ไม่ได้ตี” ผมบอก “ไข่หรือ ป้าเห็นเหมือนน้องภูตีกับเพื่อนเลยนะ สงสัยไม่ได้ตีไข่ไหมครับ” “ไม่ได้ตีครับ” อะรู้อย่างนี้ แล้วก็เล่นกันไปสักพักนึ่ง ก็ถามเค้าใหม่ว่า “เอ๊ะ รู้สึกว่าวันนี้ป่าป้าเห็นเพื่อนของน้องภูเข้ามาแย่งของน้องภู ไข่หรือเปล่า” ก็ถามครูมาก่อนแล้ว เค้าบอก “ใช่ครับ” ผมถามว่า “แล้วน้องภูทำอะไรครับ” เค้าบอก “น้องภูก็ไม่ให้ครับ น้องภูก็ตีเลย” แต่เค้าจำไม่ได้ว่าเป็นเมื่อเช้านี้ แค่นึกขึ้นมาได้ แต่เค้าไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นเมื่อไหร่ เฟิงช่วงนี้ครับที่เหมือนจะรู้เมื่อเช้า เมื่อวาน อย่างจะชื่อของไข่ของเล่นเมื่อวานนี้ วันนี้ยังกลับมาคุยกันต่อ แต่ยังไม่พูดออกมาเต็มที่ “เมื่อวานป่าป้าบอกว่าชื่อให้น้องภูไง” ก็ทวงเฉย ๆ ยังไม่รู้เวลาที่แน่นอน
อ.กิ่งแก้ว	คุยไปเรื่อย ๆ
อ.กิ่งแก้ว	คุยไปเรื่อย ๆ เค้าอาจจะเล่าเหตุการณ์ที่เค้าตั้งใจมากได้ก่อน การไปสังเกตการณ์หรือไปได้ข้อมูลมาจะได้ช่วย เพราะเด็กเค้าก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก บางทีก็ลืม บางทีก็แต่งเรื่องขึ้นมา บางทีผิดฝาผิดตัวหมด ถ้าไม่ได้สืบก่อนนี้ เสียคนหมดเลย เพราะฉะนั้นต้องสืบเอาข้อมูลก่อนแล้วค่อยมาคุยเราก็จะช่วยตะล่อมอะไรให้มันตรงทางมากขึ้น
พ่อบุณ	อยากจะสอบถามกรณีของน้องบุณนะครับ น้องบุณยังคงเรียนระบบเก่าอยู่คือใช้ตรรกศึกษาตั้งแต่ ก กา ตั้งแต่อนุบาล 1 เรียนมาลักษณะนั้นเลย พี่ชายเค้าผ่านไปได้ด้วยดี เร็วกว่าเด็กทั่วไป แต่ น้องบุณจะมีปัญหาเรื่องกล้ำเนื้อมือ เนื่องจากว่าเป็นระบบเก่า เริ่มจาก ก กา ก็ต้องไล่จากอักษร

	<p>กลางผสมค่าง่าย ๆ ก่อน แล้วก็ขึ้นอนุบาล 2 การเขียนมีลักษณะคล้ายกัน คือเขียนตามหนังสือ ดรุณศึกษาเหมือนกัน การที่จะขึ้นอนุบาล 3 ก็มีเงื่อนไขว่า เด็กต้องอ่านได้ถึงบทนี้ เด็กต้องเขียนได้ถึงประมาณนี้ ตีเส้นได้ 3 หน้า คัดได้ 3-4 หน้าก่อน เด็กส่วนใหญ่ผ่านไปได้ ถ้าอยู่โรงเรียนนี้ เมื่อผ่านอนุบาล 3 ส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือพิมพ์ได้ คือเป็นระบบการศึกษาเก่า แต่มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ฉะนั้นก็เลยค่อนข้างกดดันตรงนี้ พอได้อ่านในเว็บเรื่องเกี่ยวกับการเรียนเป็นภาพ visual learning ก็เลยไม่แน่ใจว่าการที่ติดขัดเรื่องการอ่านหรือการเขียนเนี่ย มันสัมพันธ์กับการที่เค้ามองเป็นภาพลักษณะนี้หรือเปล่า เพราะว่าเวลาที่เค้าเห็นแท่งก้นน้ำ ปั้นน้ำ เค้าจะวาดเป็นแท่งก็เป็นต่อมาที่ปั้น ก็เลยสงสัยว่ามันส่งผลเรื่องการเรียนหรือเปล่า ถ้าไปต่อไม่ได้ อนาคตจะเป็นยังไง เค้าจะเรียนคณิตศาสตร์ได้ไหม ฟิสิกส์ได้ไหม ภาษาไทยได้หรือเปล่า</p>
<p>อ.กิ้งก่า</p>	<p>จริง ๆ หนังสือเล่มเหลือง (อย่างไรเรียกว่าเรียน แบบไหนเรียกว่าเก่ง) เขียนเพื่อเด็กกลุ่มนี้ โดยเฉพาะเลย เพราะว่าเห็นตำตาว่า มีเด็ก 3 คน อยู่แก๊งเดียวกัน โอ้โฮ ! นั่งอยู่ในสนามเด็กเล่น ก่อสร้างอะไรหรรษาเขียนนะ นั่งรากอกไม่ลุกไปไหน สร้างอะไรลึงการกันอยู่ แต่อยู่ในห้องถูกครูบ้อย่างหนัก เพราะว่าเด็กไม่ค่อยเรียนหนังสือ คือหุ้ไม่ดี ครูสั่งอะไรก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ฟังก็ไม่เก่ง เพราะฉะนั้นพวกนี้เป็น Late blossom (บานช้า, มาทีนปลาย) ทุกคนนะคะ เราต้องคอยจนภาษาเค้ามาพอใช้การได้ เราถึงจะเห็นทักษะทางการคิดเชื่อมโยง การจับแบบแผน ซึ่งเป็นจุดเด่นของเด็กกลุ่มนี้ เพราะฉะนั้น ต้องฝ่าฟันกันในช่วงอนุบาล 3 ป.1 ป.2 ราวปลาย ป.3 ถึงจะขึ้นมาทัน คงไม่มีทางเลือก ถ้าอยู่ใกล้บ้าน สะดวก ดรุณก็ดรุณ ถ้าเราได้ให้เค้าเขียนหรือให้เค้าอ่านสิ่งที่เค้าชอบมันคงจะไปได้เร็วขึ้น และสร้างพื้นฐานเรื่องการฟังให้ดี ๆ วันนี้อย่างไรก็ได้เน้นพูดเรื่องฟังอย่างเดียวเพราะพวกนี้หูถ่วงกันทั้งนั้นเลย ครูสั่งอะไรก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง เด็กผู้หญิงไปแล้ว.... “คุณครูขา ใ้ฉันนี่ ๆๆ ใ้ฉันนั่น” เด็กพวกนี้ยังเล่นง่วนอยู่เลย ไม่รู้เรื่องราวครูเค้าพูดว่าอะไร โดนบ๊ี้หนัก ทั้ง ๆ ที่เราเห็นกับตาเด็ก 3 คนนี้มีสมาธิแน่น ๆ พอเด็กเดินผ่านเนี่ยะ เรียกมาดูเลย “ขอดูสมุดวาดรูปหน่อย” ข้างในมีแต่สายระโยงระยาง คือเค้าวาดเป็นระบบต่อหมด ไม่มีหอรูรูปผีเสื้อดอกไม้ ไม่มีทางชาติหน้าบ้าย ๆ เอะ รูปที่เค้าวาด จะเป็นระบบทางระบายน้ำ เขื่อน โรงไฟฟ้า กังหัน ทั้งนั้น แต่ภาษาของเค้าไม่ดีไง เพราะฉะนั้นสร้างภาษาไปใจเย็น ๆ เรื่องการเขียน อย่าลืมหัดให้เค้าออกกำลังทั้งตัวด้วย อย่าเน้นแต่มือ</p>
<p>แม่ปุณ</p>	<p>ขอให้ข้อมูลนิดนึงค่ะ ถึงแม้เค้าจะเป็นระบบที่เป็นแบบเป็นแผน เค้าไม่ได้กดดันเด็ก หมายถึงไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ก็ซ้ำกันกันไป</p>
<p>แม่ปุณ</p>	<p>ไม่ได้ซ้ำคนเดียวคะ ปีน้องปุณซ้ำ 8 คน คือซ้ำกันเป็นเรื่องปกติ คือซ้ำเฉพาะอนุบาล 2 ครอบ</p>

	<p>“พออนุบาล 3 ปุ๊บ เด็กจะต้องเขียนด้วยวิธีที่ถูกต้อง” ถ้าน้องยังไม่แข็งแรงพอที่จะเขียนได้ พอขึ้นอนุบาล 3 ตายแน่นอน ตายสนิท คือเค้าต้องการให้อนุบาล 2 แน่น</p>
<p>อ.กิ้งก่า</p>	<p>จริงๆ แล้วเนี่ยะซ้ากว่าปีนึงเนี่ย ตีมากเลยนะ หมอกรีนสแปนบอกเลยว่า เหมาะกับเด็ก 6 ขวบแต่มีทักษะเท่า 5 ขวบ หรือ 7 ขวบแต่มีทักษะเท่า 6 ขวบ OK มันอาจจะดูเข้าไปป็นิ่ง แต่พอจบปริญญา บางคนก็จบ 20 บางคนก็จบ 21 บางคนก็จบ 22 ก็ไม่เป็นไรนี่ คือมันไม่ใช่ซ้ำเรื่องการฟังกับการทำงานของมืออย่างเดียว มันยังมีเรื่องอารมณ์ ซึ่งยังไม่เท่าเพื่อน เพื่อนเค้าแบบว่ายอมรับแพ้ชนะกันแล้ว เล่นเกมแล้ว เด็กของเราซ้านิดนึง ถ้าเราไม่กดดันมากเกินไป ซ้าไปสักปี ชีวิตมันจะง่ายขึ้นเยอะ ถ้าญาติผู้ใหญ่ก็ OK สามิภรรยาไม่ได้ช่วยกันพัฒนาลูก ทำคนเดียว หน้าที่งานมันเยอะ มันยาก เรายังควรจะยอมถอยนิดนึง แต่ถ้าดูแล้ว มีคนช่วยหลายคน เราจะไม่ถอย แต่ยอมลำบากในช่วงนี้จนกว่าจะถึง ป.2 ขึ้นป.3 มันก็ OK</p>
<p>แม่ปุณ</p>	<p>แต่จริง ๆ เราไม่ได้กดดันหรือว่าเสียใจเลย ตอนเปิดเทอมอนุบาล 2 ที่จะขึ้นอนุบาล 3 พอเข้าใจหลักการฟลอไรท์มากขึ้น ภายใน 1 เดือน กราฟพัฒนาการของน้องปุณพุ่งขึ้น ครูใหญ่เค้าบอกว่า “คุณแม่ขา อย่าเพิ่งหวังว่าจะได้ขึ้นอนุบาล 3 นะคะ” คุณแม่บอกว่า “ไม่เคยหวังเลยคะ drop คือ drop ไม่ serious เลย” เพียงแต่ถามครูว่า “น้องเล่นกับเพื่อนใหม่คะ น้องเป็นยังไง” แต่มาที่บ้านเนี่ยะ เค้าก็ชอบวาดรูปเป็นแท่ง เป็นอะไรอย่างนี้ อยู่ ๆ ปิดเทอมเค้าก็เขียนหนังสือกับพี่เค้า เห็น อ.กิ้งก่า เขียนในหนังสือว่า ถ้าจะให้ลายมือสวย คงเป็นไปได้ ซึ่งน้องปุณเป็นอย่างนั้น คงจะเขียนโย้ไปตลอด</p>
<p>อ.กิ้งก่า</p>	<p>ไม่ใช่คะ เขียนสวยได้ ในหนังสือเขียนว่า “ถ้าจะเอาเนื้อหา ต้องใช้วิธีที่ถนัด แต่ถ้าจะแก้ข้อบกพร่อง ต้องใช้วิธีที่สนุก” เรื่องลายมือสวยนี่ ทำได้นะคะ</p>
<p>แม่ปุณ</p>	<p>จะบอกว่าตอนนั้นไม่ได้สนใจมัน แต่พอเค้าเขียนเรื่อย ๆ ทุกวันนี้เค้าสนุกกับการมาเขียน แล้วไปให้พี่ชายอ่าน เขียนทุกวัน กลายเป็นว่าเค้าสนุก ลายมือเค้าดูดีขึ้นคะ เค้าตีเส้นได้อะไรได้ แต่ไม่ทราบเหมือนกันว่าครูเห็นรึยัง แต่ที่บ้านเค้าทำได้แล้ว เค้าเขียนนั่นวาดนี่ ก็ทำได้คะ</p>
<p>อ.กิ้งก่า</p>	<p>ถ้าเราทำพื้นฐาน ทำรากฐาน ทำลำดับ (พัฒนาการ) ได้แล้ว การแก้ปัญหาเรื่องอ่าน-เขียนนี่จับจ้อย เพียงแต่ว่านี่ก็เสียตายคนที่เค้าจะเล่นใบ (การเรียนในห้องเรียน) ก่อน เอาเข้าระบบโรงเรียนก่อน แล้วก็ถูกลูกกักกัน มาถึงวันหนึ่ง ลูกถูกเพื่อนรังแก วุฒิภาวะทางอารมณ์รองรับไม่ได้ บอกเล่าความรู้สึกตัวเองไม่ได้ เรื่องอ่านเรื่องเขียนที่เป็นความจำอย่างเดียว มันไปไม่รอด ก็เห็น</p>

	กันเยอะเยอะเลย แนะนำให้มาทำรากฐานใหม่ คำก็ไม่เอากัน ไม่รู้อะ คำไม่เอา ไม่เอา ก็ไม่เอา เราก็ทำเฉพาะคนที่ศรัทธานะ
แม่ปุณ	เดี๋ยวนี้บางทีก็กลับรู้สึกกังวลกับลูกชายคนโตนะคะ เพราะเค้าจะใช้ความจำเยอะ เราก็กลัวว่าเค้าจะใช้แต่จำๆ แล้วจะกลายเป็นม้าตีนต้นนะคะ พอปลายแล้วจะ....
อ.กิงแก้ว	ก็ใช้ฟลอร์ไทล์กับเค้าด้วย
พ่อน้องคุณ	ตอนนี้ก็เรียนอยู่อนุบาล 2 นะครับอาจารย์ ปัญหาที่คล้าย ๆ กับเด็กคนอื่น คือกล้ามเนื้อไม่แข็งแรง แต่ว่าที่โรงเรียนไม่ค่อย serious เลี้ยงเด็กแบบ Montessori คือปล่อยให้เล่น เขียนไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ลากเส้นไปเรื่อย ๆ เวลาเค้าไม่นิ่ง คุณครูก็ให้เด็กกอดดอกก่อน กอดดอกแล้วเก็บเข้าคือการลงโทษ เด็กจะรู้ว่านี่คือการลงโทษแล้วนะ น้องคุณก็จะรู้ว่าถูกลงโทษ ร้องไห้เสียใจ กลับมาก็จะบอกพ่อว่า “จะไม่ทำแล้วครับ” พอวันรุ่งขึ้นเค้าก็จะดีขึ้น ผมอยากถามเรื่องการส่งเสริมดนตรีในเด็กเล็ก ไม่ทราบว่าอาจารย์มีความเห็นอย่างไรครับ
อ.กิงแก้ว	เมื่อกี้ก็มีเรื่องจิ้งหะ คือเอาให้ครบเลยคะ ดนตรีก็มีสุนทรีย์ จิ้งหะ มีแบบแผน เด็กไม่ได้แยกเสียงอย่างเดียว เด็กจับจิ้งหะด้วย แล้วก็ไปกับร่างกาย อย่างอื่นก็คงมีอีกนะ ที่เค้าบอกกัน คือเราเอามาเสริมในทุกกิจกรรม ตัวเองชอบฟังเพลงก็จริง แต่ไม่ได้ศึกษาลงไปในทฤษฎี รู้แต่ว่าฟังแล้วมันก็มีความสุข เป็นภาษาสากล แนะนำให้แทรกเข้าไปในหลาย ๆ กิจกรรม อย่าลืมการออกกำลังกาย ล้างลำตัว กับไหลด้วย อย่างเน้นแต่แขนกับมือ เมื่อกี้เรื่องทำโทษให้กอดดอก ก็คงแล้วแต่โรงเรียน เค้าเนอะ
อ.กิงแก้ว	แต่เราไม่อยากให้เป็นแค่ “คราวหลังไม่ทำแล้วครับ” คือเป็นสูตรนะ เอาให้แน่ใจว่า “หุย...อยากออกไปจะแยแล้วนะพ่อ ครูยังพุดยาวเกินเวลาอีก” “เหอ...ถ้าออกไปไม่ได้ ทำไงละลูก” ก็คุยกันไม่อยากให้มันจบง่าย ๆ สั้น ๆ ต้องให้คิดเยอะ ๆ เพราะส่วนลำต้นคือการคิด
อ.กิงแก้ว	ก็รองรับอะไรได้เยอะ
พ่อน็อต	ถ้าเค้ามีอะไรที่ถนัดมาก หรือเด่นมาก ๆ อาจารย์คิดว่าต้องส่งเสริมไปพร้อม ๆ กับชีวิตประจำวัน ฟลอร์ไทล์ไปด้วย ไม่ต้องไปปิดเค้าใช้ไหมครับ อย่างเช่นภาษาอังกฤษครับ ไม่สอนไม่อะไรเลย แต่เค้าจำแม่นดี ผมฟังเพลงทุกวัน แต่ร้องไม่ได้ แต่เค้าฟังรอบสองรอบบนรถ ก็ร้องได้อย่างนี้ละ

พ่อนี้อด	อยากพาเค้าเล่นกีฬา แต่ยังไม่ถึงพอ ไปสนามแบด ก็วิ่งเข้ากลางคอร์ตเลย คนอื่นเค้าตีกันอยู่
อ.กิ้งแก้ว	พ่อเค้าเป็นนักแบด
พ่อนี้อด	วิ่งไป 10 รอบ 15 รอบ
อ.กิ้งแก้ว	ดี...พอกี่วิ่งด้วย แต่ได้ประโยชน์คือการวิ่งนะ ที่เค้าต้องฝึกคือฝึกสายตา มิติสัมพันธ์ สหสัมพันธ์ ซ้ายขวา เพราะงั้นกีฬาที่หมอกรีนสแปนให้เล่นจะเป็นการโยนรับบอล แล้วก็ลดขนาดของบอลลง ให้มันเล็ก แล้วก็เพิ่มความเร็วของการโยน
น้องก้อง	เสริมแบบง่าย ๆ นะคะ ที่บ้านใช้เพราะตีลูกแบดไม่ทันนะค่ะ ตีไม่ถูก ลูกโป่งนี่ค่ะ มันสนุก มันซำ ค่ะ เด็กจะกะจังหวะได้ พอกะจังหวะได้ ก็ให้ตีขนาดเล็กลงเหมือนที่อาจารย์บอก อาจจะมีหิน ถ่วงให้มันหนัก แล้วมันจะพุ่งเร็วขึ้นค่ะ
อ.กิ้งแก้ว	ใส่ทรายเข้าไปนิดนึง ถ้าลูกโป่งเปล่า ๆ มักจะฟาดผิวจังหวะ บางทีกะว่ามันจะลอยลงมา แต่มัน ไม่ยอมลง ลงช้า เติมทรายเข้าไปอีกนิดนึง การออกกำลังที่คุณหมอกรีนสแปนมักจะเชียร์ ก็มี Nurf ball , Moderate game , Treasure hunts , Simon says เหมือนสูตรเลย ใส่เข้าไป เหอะ
แม่ท้อป	เสริมนิดนึงนะค่ะ ตอนเล็ก ๆ ให้ท้อปไปเรียนดนตรีเหมือนกัน ลูกไวเสียงมาก เรื่อง SI พอโตแล้ว อาจจะเห็นชัดขึ้น ตอนเล็ก ๆ บางทีเค้ายังบอกอะไรเราได้ไม่เยอะ ตอนนี้เสียงเปิดประตูบ้านที่หึ่ง บ้านไม่ได้ยิน ลูกถามว่า “ใครเปิดประตู” คือเรารู้สึกว่าลูกเราหูไวมาก แต่การฟังยาว ๆ มันคนละ เรื่องกัน เค้าฟังคำพูดยาว ๆ ไม่ดี ฟังไม่เข้าใจ แต่ความไวเรื่องเสียงเค้าดี พ่อเค้าไปเรียนดนตรี เค้าชอบมาก ฮัมเพลงทั้งวันเลย เวลาฟังเสียงดนตรี เค้าเคาะถูกว่ามีโน้ตอะไรบ้าง พอเราไปเรียน สักพักนึง เรารู้สึกว่ามันเสียเราเสียโอกาส เวลาเค้าฮัมเพลง เราเข้าไม่ติด ต้องพยายามดึง เวลา เล่นสมมติ บางทีเค้าผลอฮัมเพลง อันนี้คือประสบการณ์ของตัวเอง มาซึ่งแล้วเรารู้สึกเสียมากกว่า ได้ เราอยากให้ลูกพูดคุยกับเราเยอะ ๆ มากกว่า คุณกันเรื่องเหตุผลให้มันลึกซึ้ง ให้ถึงระดับ 6 ระดับ 7 คุณกันให้ได้หลากหลายอารมณ์มากกว่า ที่จะมาได้จากดนตรี เราก็กเลียดไป ดนตรีขึ้น พื้นฐานเป็นโน้ต พอขึ้นเปียโน มันก็จะยากแล้วสำหรับเด็กเรา เพราะฉะนั้นเราต้องตั้งใจ ว่าถ้าเค้า จับโน้ตได้ เค้าท่องเพลงเป็นทำนองคลาสสิก เคาะ xylophone ตามโน้ตได้แต่ถึงตอนนั้น มันจะมี

	<p>การบ้าน เราต้องเสียเวลา ตอนนั้นตัวเองเลยตัดไปค่ะ</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>เน้นการบริหารจัดการเรื่องเวลา เน้นความหลากหลาย เก็บให้ครบทุกผัสสะ เรื่องการเตรียมกาย พระยังบอกเลยว่าเตรียมอินทรีให้พร้อม</p>
แม่ก้อง	<p>เรื่องการฟังเสียงภาษาอังกฤษ มี 2 ทางนะคะ ทางที่คุณแม่จะสอนเอง คือศึกษาเองแล้วสอนลูก กับทางที่ 2 คือหาสถานที่สอน ถ้าคุณแม่จะศึกษาเอง ก็หาใน google ใช้คำว่า phonic ก็จะมี CD ขายค่ะ เยอะแยะไปหมด ก็ลองไปซื้อมาแล้วก็ฟัง ปกติจะมี 3 แผ่น แผ่นแรกก็จะเป็นเหมือนของอาจารย์ เด็กต้องผ่านแผ่นแรกก่อน ต้องจำได้ว่า A ออกเสียงยังไง B ออกเสียงยังไง คุณแม่ก็ต้องเรียนไปก่อนนะคะ แล้วค่อย ๆ ไตร่ระดับไปค่ะ แต่ถ้าคุณแม่ไม่มีเวลา ในเมืองไทยก็พอจะมีที่สอนค่ะ ก็ลองศึกษาดูนะคะ เสียงพวกนี้เด็กต้องฟังบ่อย ๆ ค่ะ ต้องฟังโดยไม่เห็นภาพ ต้องจดจ่อแล้วฟังให้ได้ว่า เสียงที่มันร้องเนี่ย มันเป็นเสียงอะไร</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>ก็ไปด้วยกัน หลายโรงเรียนเค้าก็มี แต่มันไม่เข้มข้น นี่ก็ไปดาวน์โหลดมาจาก youtube จะมีแบบนี้ให้ภาษาไทยไม่มีคนทำ phonic</p>
แม่ก้อง	<p>ตัวเองสอนลูกเอง เอาของไทยเนี่ยะคะมาเปรียบเทียบ สมมติว่าสอนคำว่า man ก็เอาทีละตัวนะคะ ลูกเขียนภาษาไทยสิลูก สระ แ ม อ ใ ไหมคะ แม่ก็ขีดเส้น ม ม้าพยัญชนะต้น มันจะตรงกับเสียง m ลูกก็จะได้ละ man แมน และถ้าแม่อยากได้คำว่า fan ละลูกออกเสียงเฟอะ ฟ ฟัน มันก็ต้องเป็นตัว f อย่างนี้ค่ะ can ละลูกก็ออกเสียงเคอะ ค.ควาย ลูกก็จะได้ตัว C นะคะแล้วพอได้พยัญชนะต้นคุณแม่ก็ค่อยมาสอนตัวสะกด อย่างเช่น can man fan มันก็ น.หนูเหมือนกัน เด็กจะต้องรู้ว่าตัว น.หนู คือตัว N คุณแม่สอนลูก 2 คนไม่เหมือนกัน คนโตนี้แปลงจากไทยมาเป็นอังกฤษ แล้วตอนหลังค่อยมารู้ phonic ที่เป็นภาษาอังกฤษแท้ ๆ เลยให้มาสอนภาษาอังกฤษแบบ “เบอะ เคอะ” กับลูกคนเล็ก</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>ก็เป็นคู่ขนานระหว่าง phonic (การแยกเสียง) กับ whole word language คือเรียนทั้งคำเลย เพราะเด็กสมัยนี้เค้าไม่ผสมแล้วใช้ไหมคะ ภาษาไทยเราเน้นตั้งแต่การพูดแล้ว โดยมากภาษาไทยเราจะติดขัดกันนิดหน่อยแค่นั้นเอง คนที่ยังหูแยกเสียงไม่ค่อยดี จะติดขัดตอนเรียนภาษาอังกฤษ เพราะว่า whole word ของภาษาอังกฤษ คำมันยาว อย่าง rainbow เงี้ยะ ท่องกันตาเลือกกว่าจะได้ rainbow ต้องแยกคำ เป็น “rain” กับ “bow” เทคนิคการท่องศัพท์ก็ใส่ไว้ในหนังสือสีเหลืองแล้ว ก็พักนึงนะคะเด็กจะใช้ทักษะอื่นของเขามาช่วย เมื่อกี้ที่คุณแม่บอกว่า ให้ฟังโดยไม่ดู</p>

	<p>ภาพไม่อย่างนั้นเธอจะใช้จำภาพเอาคะ จำได้เยอะ กาถูก แต่สะกดไม่ได้ คำใช้ตา ไม่ใช่หู ใช้ตาจำเอาแล้วเขียนไม่ได้มันไม่เหมือนภาษาไทย ภาษาไทยเค้ารู้อยู่แล้ว เป็นภาษาที่ใช้กันอยู่ทุกวัน ง่ายกว่า ก็ฝึกควบคู่กันระหว่างฝึก phonic กับฝึกคำที่จะต้องใช้และอยากใช้</p>
ครูหนอง	<p>phonic มี 2 รูปแบบ คือรูปแบบหนึ่งเป็นหน่วยเสียงคะ อย่างเช่นถ้า cat-เคอะ แต่บางทีก็สอนเป็นคำอย่างที่อาจารย์ว่า เป็น whole word เช่น man mat แล้วให้เด็กดูว่าเสียงไหน จะสอนเป็นหน่วยเสียงหรือจะสอนเป็นรูปคำได้เหมือนกัน ถ้ามาใช้ภาษาไทย ก็จะคู่ไปกับ phonic awareness คือเหมือนกับว่าจะสอน บ. ไปไม้ เสียงเบอะ บางทีเราอาจจะเล่นกันก่อน “อะไรมีเสียง เบอะ คูสิในห่องมีอะไรเสียงเบอะ” หรือ เล่นเป็นเกมส์ก่อนที่จะไปลงตัวที่เป็นวิชาการ มันน่าเบื่อ</p>
อ.กิงแก้ว	<p>ภาษาไทยก็ลุ่มลुकคูลูกคูลานกันเล็กน้อย กว่าจะลุกขึ้นยืนได้ตอนป.2 ป.3 นะ ภาษาอังกฤษก็ค่อยว่ากันทีหลัง เพราะจริง ๆ แล้วเด็กที่เด่นมีดีสัมพันธ์เนี่ย การเรียนภาษา จะต้องเรียนแบบ full immerse คือต้องได้ใช้จริง นี่ต้องหาทางส่งเรียน summer กันกระมัง ถ้าเรียนไวยากรณ์ก่อนเนี่ยจะยากมากที่จะพูดภาษาอังกฤษได้</p>
พ่อโอเล่	<p>ตอนนี้โอเล่เรียนอยู่อนุบาล 3 กำลังจะตัดสินใจ ให้ขึ้นป.1 ดีไหม คุณหมอก็บอกมาบ้างแล้วบางประเด็น ผมก็ใช้สัญชาตญาณของพ่อว่า มันน่าจะให้เค้าอยู่ซ้ำอนุบาล 3 ก่อน แต่ก็ยังคิดถึงตัวเค้าว่าเค้าอยู่เค้าจะรู้สึกยังไง เอ๊ะ ! หรือจะอยู่แบบไปโรงเรียนบางวัน แล้วก็หาประสบการณ์ข้างนอกบางวัน เพื่อจะให้เค้าไม่เบื่อ แต่ก็ยังไม่มีเกณฑ์ชัดเจนว่าจะให้ขึ้นชั้นเปล่า คุณหมอมือคำแนะนำไหมครับ</p>
อ.กิงแก้ว	<p>ถ้ามันมีโรงเรียนดี ๆ อยู่ใกล้บ้านก็ดีนะ</p>
พ่อโอเล่	<p>ปัจจุบันโรงเรียนที่เหมาะสมกับเค้า ก็เริ่มจะไม่รับเด็กพิเศษ เนื่องจากคุณครูเริ่มล้ากับการดูแลเด็กตรงนี้ โรงเรียนของโอเล่เนี่ย มีแค่อนุบาล 3 โรงเรียนใหม่ก็จะอยู่ในกลุ่มเน้นวิชาการ ก็เลยหนักใจ</p>
อ.กิงแก้ว	<p>สำหรับโอเล่เนี่ย ถ้าย้ายโรงเรียน ไม่จำเป็นต้องบอกแล้วนะ เปรียบเทียบกับเด็กผู้ชายคนอื่น โอเล่ไม่ได้ซ้ากว่าใคร พัฒนาการของเค้ามาเยอะแล้ว การจะบอกหรือไม่บอกขึ้นอยู่กับว่าลูกเสียประโยชน์ไหมถ้าบอกแล้วเสียประโยชน์ ก็ไม่ต้องบอก คนทั่วไปมักจะมีอคติ ถ้าไม่บอกแล้วเสียประโยชน์ก็บอกไปก็แนะนำให้หาโรงเรียนเอกชนเล็ก ๆ ที่ไม่ดังมาก เพราะเราจะพอเจอมาได้ เค้า</p>

	<p>เอาแค่พออยู่ได้และจำนวนนักเรียนไม่เยอะ เราพอรับส่งไม่ได้ลำบาก พวกนี้ไม่ได้มีสูตรสำเร็จหรอกค่ะ บางทีมันก็ต้องพิจารณากันเยอะ</p>
แม่โอเล่	<p>อยากจะให้เค้าอยู่ อนุบาล .3 เหมือนกัน แต่มีคำพูดของโอเล่ว่า เค้าอยากจะขึ้น ป.1 อาจจะเป็นด้วยว่า พออนุบาล 3 แล้วเนี่ย คุณครูก็บอกว่า เดี่ยวจะขึ้นป.1 เพื่อน ๆ ก็จะไป ป.1 เค้าก็อยากเหมือนเพื่อน ด้วยอารมณ์อยากเหมือนเพื่อน โตแล้วจะไป ป.1</p>
อ.กิงแก้ว	<p>แต่ปีหน้าเพื่อนก็จะไม่อยู่ใช่ไหมคะ ก็จะไปโรงเรียนอื่นกันหมดแล้ว ถ้าตัดสินใจจะอยู่นะ เด็ก ๆ โนม้วน่าไม่ยากหรอกค่ะ แต่ถ้าเพื่อนอยู่ดำตา นั้นอีกเรื่องนึง เพื่อนอยู่ตึกนั้นแล้ว ฉันต้องอยู่ตึกนี้ แต่เพื่อนไปกันหมดแล้ว เราก็มีย่ออ้างสารพัดที่จะงัดขึ้นมาใช้ละ ก็ซึ้งดู ไม่มีคำตอบสำเร็จหรอก</p>
แม่เกรซ	<p>เคยถามตัวเองว่า จะเน้นให้ลูกมีวิชาการหรือเราจะเอาเพื่อน ถ้าเค้าต้องไปหาเพื่อนใหม่ เริ่มต้นใหม่ ถ้าไม่ได้หวังเรื่องเลขเรื่องวิทย์เรื่องอะไรมาก เราน่าจะเอาสังคมไว้ก่อน เพราะว่าถ้าเริ่มใหม่เด็กก็ลำบากเหมือนกัน โดยเฉพาะเด็กของเรา กว่าเค้าจะสนิท กว่าจะคุยกันได้ มันนานอยู่เหมือนกัน ไม่ทราบน้องเกิดเดือนอะไร ถ้าลตไปปีนึง มันก็ไม่ใช่ไร เคยพาถูกไปหาคุณหมอกกรีนสแปน ท่านแนะนำเลยให้ลดชั้นเลย เพราะมันดีกว่าสำหรับเค้า แต่ที่สุดแล้วมันก็ขึ้นกับคุณพ่อคุณแม่ ต้องดูเอาเองว่าเราอยากเน้นอะไร สำหรับตัวเองเอาเพื่อนไว้ก่อน เรียนไม่ได้ไม่เป็นไร แต่ลูกฉันต้องสังคมได้ คุยกับเพื่อนได้</p>
อ.กิงแก้ว	<p>ประโยชน์ของการได้ลดชั้น คือการได้สังคมกับเพื่อนที่มีระดับมีวุฒิภาวะทางอารมณ์ใกล้เคียงกัน สังคมเพื่อนสำหรับเด็กชั้นเล็ก ๆ ไม่ค่อยมีความหมายมากนัก เพราะมิตรภาพในหมู่เพื่อนของเค้าไม่ค่อยแนบแน่น เด็กจะซี้กันเป็นกลุ่ม คือจะติดกันประมาณตังเม ประมาณ ป.2 ขึ้นไป ประมาณเดือนนึง เค้าก็จะหาเพื่อนใหม่ได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นเด็กที่อาจจะหย่อนอะไรสักหน่อย ไม่ค่อยอยากถ้าเค้าได้อยู่กับเด็กที่มีระดับพัฒนาการพอๆ กัน มันก็ดี ถ้าเค้ายังอยู่ในวัยที่ยังทะเลาะกัน แย่งของเล่นกัน ก็จะเสมอกัน พอถึงวัยเล่นเข้ากลุ่ม ก็เข้ากลุ่มได้เหมือนกัน พอถึงวัยเล่นแบบแยกเพศก็แยกเหมือนกัน พอมิตรภาพแท้ ๆ เกิดขึ้น เค้าจะรักกันจริงเลย ไม่ฟ้องแล้ว มีอะไรหยวนให้กัน เฉพาะเพื่อนกลุ่มนี้ด้วยนะ กลุ่มอื่นไม่ยอมหยวน หยวนเฉพาะเพื่อนรัก ก็ประมาณ ป.3 ละคะ จะเห็นชัด การลดชั้นจะทำให้งานง่ายกว่าเดิมเยอะ ไม่นั่นเหนื่อยสาหัสหลายเรื่อง เปิดหน้างานไม่ค่อยไหว ตอนจบตรี อายุห่างกัน 2-3 ปีก็ยังมี พออายุมากขึ้น 34 กับ 35 ถือว่าอายุเท่ากัน จริงไหม..... วันนี้เราขาดก็คน นับแล้วขาด 7 คนในหมู่อดีตคนเคยเป็นนะ</p>

หมอ แก้วตา	ก็คงได้ประสบการณ์กันเยอะ วันนี้นั่งจบแค่นี้ เดี่ยวอีกสัก 6 เดือน อาจารย์จะนัดเจอกันอีกครั้งนึง
แม่พลับ	ก็จะกลับไปดูลูกเรื่องเรียน ได้ข้อคิดกันไปว่า จะเอาไปเบรก ไม่ได้เบรกใคร เบรกตัวเอง บางทีเราก็อหลงไป ลูกลอง เราต้องไม่หลงก่อน เวลาเกิดอาการยื้อแย่ง ครูอยากได้นั้นอยากได้นี้ ส่งไปเวทีนู่นนี่นั่น เราก็อต้องเบรกตัวเอง และหันกลับมามองที่เนื้อหาจริง ๆ กลับมาอยู่กับฟลอร์โธม์ แบบปลิว ๆ ไปเยอะ แล้วลองมาดูกันซิว่าคราวหน้าเจอกันจะมีอะไรมาเล่าบ้าง
พ่อน้องคุณ	ที่ได้มากที่สุดวันนี้ คือ lecture ของอาจารย์ คู่กับหนังสือของอาจารย์ที่อ่านมาก่อนหน้านี้ ก็เข้าใจหลายประเด็นมากขึ้น เรื่องการอ่านการฟัง เพราะว่าจริง ๆ ลูกพร่องเรื่องการฟัง สิ่งที่ได้จากวันนี้ก็คือการเลือกทางสายกลาง ไม่สุดโต่ง และไม่ตกขอบ
แม่น้องคุณ	วันนี้ที่ได้ก็รู้ว่าลูกเราอาจจะมีปัญหา และรู้วิธีป้องกัน แก๊ไข ตอนนี่เค้าเพิ่ง 4 ขวบกว่า ก็มาฟังของพี่ ๆ ที่โตกว่า จะได้เตรียมรับมือ และต้องกลับไปดูว่า ลูกเรามีปัญหาอะไรให้แก๊ไขอีก
พ่อเอ็ค	ที่ได้ก็คงเป็นการบ้านที่ต้องทำอีก ในส่วนของน้องเอ็ค ก็เป็นเรื่องของการกินยาก ที่ต้องทำคือเรื่องกลืน เรื่องกลืนเราละเลยไปจริง ๆ เรานึกไม่ถึง เราต้องกระตุ้นเค้าเรื่องกลืน อีกเรื่องคือการฟังที่ยังมีปัญหาอยู่ ก็คงต้องให้ความคุ้นเคยสิ่งที่เค้าไม่ชอบ ก็เค้าทนให้ได้
แม่ปุณ	ได้ความรู้ จริง ๆ ก็รู้ว่าน้องปุณอยู่ขั้นไหนแล้ว อย่างที่คุณหมอเอาคลิบมาให้ดู ระดับการเขียน 6 ระดับ วันนี้เราเห็นว่าปุณอยู่ขั้นที่ 2 แล้ว ก็ได้ว่ามีอะไรที่ต้องทำต่อ มันเหมือนกับเห็นชัดขึ้นคะเมื่อเห็นคลิบของน้องพลับ ก็รู้สึกว่าคุณเรามีสิทธิ์ เรามีหวังมีแสงปลายทาง น่าจะทำได้ มีอะไรให้ทำต่อไป
พ่อปุณ	ผมหวังว่าลูกของเราจะแบ่งบานเหมือนน้องพลับแหละครับ คิดว่าเดี๋ยวมันจะตามมาเอง เพราะถ้าคิดไป บางทีมันเครียด มันหวังมาก มันกังวล เลยคิดว่าทำวันนี้ก่อนแล้วกัน แล้วเดี๋ยวก็น่าจะมีแบบน้องพลับตามมาอีกคนนึงครับ
พ่อแตม	รู้สึกดีใจที่ได้มาฟังพี่ ๆ ในห้องนี้น่าจะเป็นพี่ ๆ หมดเลย รู้สึกมีหลาย ๆ อย่างที่อ่านผ่านในหนังสือบ้างแล้ว บางเรื่องได้ความรู้ใหม่ ก็รู้สึกดี จะเอาไปปรับ เล่น ๆ กับน้องแตมก่อน คงยังไม่ได้เอาไปใช้จริงจัง เพราะน้องเค้ายังไม่เรียนหนังสือครับ ขอขอบคุณครับ

แม่ท้อป	<p>วันนี้ที่ได้คือการเตรียมความพร้อมเรื่องการเรียนรู้ เราไม่ค่อยกังวล เพราะลูกอ่านออกเขียนได้ บวกเลขได้ เรารู้สึกไม่น่าจะเป็นปัญหา แต่อาจารย์มีตัวอย่างการอ่านที่ลึกซึ้งขึ้น ขนาดเราอ่านเอง ยังต้องใช้สมาธิมากเลยในการจับใจความ ยังมีรายละเอียดอีกเยอะที่ต้องทำ เรายังวางใจไม่ได้ แค่ดูว่าอ่านได้ ยังไม่พอ ต้องไปจับดูการตีความของลูก ถึงแม้จะเป็นแค่ภาษาไทย ก็ยังมี ความละเอียดลึกซึ้งอีกเยอะ ที่ต้องตามไปศึกษา</p>
แม่ปีหนึ่ง	<p>ก่อนที่จะมานี้ลูกก็อ่านหนังสือได้ดีมากนะคะ แต่พอมาฟัง lecture ของอาจารย์ จึงได้รู้ว่าการอ่านแบบใช้ความคิด เป็นสิ่งสำคัญสำหรับเค้ามาก จะทำให้เค้าเข้าใจเนื้อหา สามารถที่จะเข้าใจตัวเองและคนอื่นได้ ก็จะเน้นตรงนี้ และรู้สึกที่ตัวเองได้เลือกโรงเรียนที่เหมาะสมกับลูก ก็รู้สึกดีใจเพราะว่าตรงกับที่อาจารย์พูดทุกประการ การที่เค้าไวความรู้สึกมาก ทำให้เค้าไม่สามารถที่จะอยู่หนึ่ง ๆ แต่เมื่อเค้าไปอยู่ในที่ ๆ เข้าใจเค้า ก็จะช่วยส่งเสริมให้เค้าได้เข้าใจตัวเองได้มากขึ้นคะ</p>
แม่เกรซ	<p>วันนี้ก็เหมือนได้มากกระตุ้นตัวเองด้วย ที่ผ่านมามาเราไม่ค่อยได้ทำเลย คุณพ่อคุณแม่ที่นี่ทำเยอะมากจริง ๆ เลย พอเรากลับไปทำงานแล้ว เราก็จะไม่ค่อยมีเวลาให้เค้า อย่างที่คุณแม่ว่าก็จะหลง ๆ ลืม ๆ ไป วันนี้ก็ดีคะ มาแล้วก็ได้อีเดียกลับไป จะไปทำอะไรกับลูกเพิ่มได้อีกบ้าง</p>
แม่ก้อง	<p>วันนี้ที่ได้มา ก็รู้สึกจริง ๆ ว่าได้เจอกับคนที่ได้เป็นแม่แบบแห่งความเสียสละจริง ๆ นี้ไม่ได้ขมนะคะนี่พูดจริง ๆ เว็บไซต์เนี่ย เต็มก็ตอบ ๆ อย่างตัวเองนี่คะ อาจารย์ก็จะติดตามอยู่เรื่อย ๆ นึกว่าอาจารย์ off case ไปแล้ว แล้วก็ไม่ค่อยกล้าโทรหาอาจารย์ แต่อาจารย์ยังติดตามอยู่ตลอดเวลา รู้สึกว่าอาจารย์นะเป็นผู้ที่อุทิศตัวจริง ๆ และก็ป็นนักบริหารจัดการที่ OK เลยมากคะ มีจุดเริ่มต้น มีการทำต่อเนื่อง มีการประเมินผล และพัฒนาความรู้ไปเรื่อย ๆ ส่วนความรู้ที่ได้วันนี้ ทำให้รู้ว่ามีอีกหลายเรื่อง ต้องเจออีกหลายแบบ หลายเรื่องเรื่องที่เรายังไม่ได้เติมเต็มให้ลูก ก็คงต้องกลับไปวิเคราะห์ว่า ลูกเรายังมีจุดไหนที่ต้องอุดบ่อ ต้องเสริม ต้องดัน ให้ขึ้นไปอีก ขอบคุณคะ</p>
คุณหมอ	<p>ขอบคุณอาจารย์ที่ให้เกียรตินะคะ เป็นหมอเด็กคะ ทำงานด้านนี้มาประมาณ 10 ปี แต่ว่าเพิ่งมาศึกษาฟลอไรท์ ก็เลยสนใจ ก็อยากอ่านคนไข้ได้เร็วเหมือนอาจารย์คะ คุยกับน้องที่มาด้วยกันว่า อาจารย์ดูคนไข้แป๊บเดียว แต่อาจารย์อ่านได้ละเอียดิบเลย ตัวเองก็คงต้องไปทำการบ้านและก็ศึกษาเยอะ ๆ รวมทั้งปัญหาเรื่องการเรียนรู้ ซึ่งมีผู้ปกครองมาปรึกษาบ่อย ๆ วันนี้ก็ได้แง่มุมในการคิดค่อนข้างเยอะ รวมทั้งมุมมองในการเรียน ที่ว่าการเรียนรู้มาจากการฟัง ก็เลยย้อนมาดูตัวเองตอนเด็ก ๆ เวลาที่เราจะอ่านหนังสือ เวลาอ่านเสร็จ มันจะต้องมีเสียงในหูจริง ๆ มันถึงจะเข้าใจ</p>

<p>อ.กิ้งแก้ว</p>	<p>และเราก็มีเวลาย้อนคิดทบทวน ก็คงต้องไปศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก และก็จะเอาความรู้ที่อาจารย์ให้ไปอ่านอีกสัก 2-3 รอบ เพื่อทำความเข้าใจ และก็จะพยายามไปใช้ประโยชน์ ขอขอบคุณค่ะ</p> <p>พื้มีแบบสอบถาม ที่สรุปมาจากหนังสือหลายเล่มของคุณหมอกรินสแปน แพลคร่าว ๆ ไม่ได้โพสต์ เพราะเกรงว่าจะมีคนจะเอาไปทำวิจัย ใช้เป็นแนวทางประเมินเด็ก เช่น ดูว่ามีปัญหาการฟังรีเปล่า ก็แพลคร่าว ๆ นะ ยังไม่ validate ยังไม่ได้เช็ค reliability ใช้ในการวิจัยไม่ได้ เอมารวมกันไว้สำหรับทางคลินิกเฉย ๆ เดี่ยว mail ให้หมอ วันนี้ลืมาเอามา ชอบทำงานล่องหน้านาน ๆ พอจะใช้ก็ลืมาว่าทำไว้แล้ว</p>
<p>พ่อน๊อต</p>	<p>ผมก็มีกิจกรรมใหม่ ๆ ไปทำเพิ่มขึ้น ต้องไปเก็บรายละเอียดเพิ่มนะครับเรื่อง sensory ต่าง ๆ ของน้องภู ไปดูให้ละเอียดแล้วก็ทำพื้นฐาน ให้เค้ามีความเข้าใจที่กว้างขึ้น ละเอียดลึกซึ้งขึ้น คิดไม่ออกเหมือนกันว่าจะถามอะไร เมื่อก่อนมีคำถามเยอะ ก็เลยพิมพ์เยอะไปหน่อย อาจารย์กิ้งแก้วก็ขยันตอบเหลือเกิน คิดว่าถ้ามีลูกอีกคนนึงก็จะใช้ฟลอร์ไทม์นี้ละครับ</p>
<p>แม่วันใหม่</p>	<p>ไม่ได้มานานแล้ว มาคราวนี้ก็รู้สึกกระตุ้นตัวเองอีกครั้งนึง พอได้ไอดีอะไรใหม่ ๆ ที่จะกลับไปเล่นกับเค้าอีกค่ะ</p>
<p>แม่ต้นข้าว</p>	<p>วันนี้ก็ได้สติไว้เตือนตัวเอง ได้สิ่งที่ผู้ปกครองแนะนำมา อย่างครั้งที่แล้วเอาไปใช้ได้ผลดีมาก แล้วก็ขอขอบคุณคุณหมอมที่แนะนำเรื่องปัญหาการลอกกระดานค่ะ ที่เอาไปใช้ก็คือได้ผลคือภาษาอังกฤษ คราวนี้ก็จะนำสิ่งคุณแม่ท่านอื่นแนะนำไปใช้ดู ถ้าได้ผล คราวหน้าก็จะมาบอกขอบคุณค่ะ</p>
<p>แม่ต้น</p>	<p>ก็ดีค่ะ เดี่ยวจะเอาไปใช้กับน้องต้น ที่ว่าน้องต้นยังอ่านไม่ค่อยเก่ง เรื่องภาษาอังกฤษ เทคนิคของคราวที่แล้วช่วยให้เค้าจำศัพท์ได้เยอะขึ้น</p>
<p>แม่ดอม</p>	<p>ต้องขอขอบคุณที่ได้กลับมาเที่ยวใหม่ รู้สึกหลงลืมไปเยอะเลย เพราะคิดว่าชัวร์ แต่จริง ๆ แล้วยังไม่ชัวร์ มางวดนี้ก็มีที่บ้านกลับไปหลายข้อเหมือนกัน ที่จดไว้ ก็คือเรื่องการอ่านให้ลึกซึ้ง การเขียนเรียงความ การเล่า ดอมเค้าเล่าได้ก็จริง แต่เราลืมไปว่าเค้าเล่าไม่ประติดประต่อ การสั่งงานแบบมีขั้นตอน เราก็ลืไปเหมือนกัน วันนี้เหมือนได้กลับมาเรียนใหม่ จะกลับไปใช้ค่ะ ขอขอบคุณอีกครั้งค่ะ</p>

พ่อโอเล่	<p>สิ่งที่ได้คือการเรียนรู้ของมนุษย์ครับ ว่ามันมีความหลากหลาย ก็เข้าใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ช่องทางการเรียนรู้ต่าง ๆ เห็นสไลด์เรื่องราวฐานการเรียนรู้ ที่เน้นว่าเราต้องทำรากให้เยอะ ทำลำต้นให้ใหญ่ และก็จะไปประเมินดูว่ามีประเด็นอะไรที่ตรงกับโอเล่ มีอะไรที่ต้องเสริม อะไรที่ยังไม่ถึง ก็อาจจะเตรียมตัวกันก่อนในอนาคตนะครับผม</p>
แม่โอเล่	<p>วันนี้ได้เทคนิคที่จะใช้ส่งเสริมลูกเรื่องของการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เค้าพร่องค่ะ แล้วก็ได้อาไรต่าง ๆ แนวทางต่าง ๆ ของคุณพ่อคุณแม่ที่มีประสบการณ์มาก่อน ก็จะได้นำไปพิจารณาปรับใช้ต่อค่ะ</p>
ครูนก	<p>ได้ทบทวนความรู้ที่เคยผ่านตาและได้ฟังอีกครั้ง ก็เข้าใจมากขึ้นนะคะ ถ้ามีโอกาสก็คงจะนำเอาไปใช้และก็ได้รู้ประสบการณ์ของผู้ปกครองทุกท่าน จะได้ไปปรับใช้กับน้องที่มาฝึก แต่ละคนก็มีปัญหาไม่เหมือนกัน ผู้ปกครองบางคนก็อยากให้ลูกเขียนได้ บางคนก็อยากให้ได้ประเด็นนั้น ประเด็นนี้ แต่ส่วนใหญ่ก็เรื่องการเขียน</p>
ครูอุ๊	<p>ก็ได้เรียนรู้ว่า ถ้าเราอยากจะมีกิ่งก้านใบที่สวยงาม ต้องเริ่มจากรากและลำต้นที่แข็งแรงก่อน คิดว่าจะนำความรู้ในวันนี้ไปดูแลเด็ก ๆ ช่วยส่งเสริมรากและลำต้นให้แข็งแรง เพื่อวันข้างหน้าจะได้มีกิ่งก้านใบที่สวยงาม</p>
ครูหน่อง	<p>ก็รู้อีกก่อนที่จะเน้นทักษะวิชาการ เราต้องนึกถึงทักษะที่เสริมหรือทักษะที่เกี่ยวข้อง ที่จะส่งผลถึงทักษะวิชาการก่อนค่ะ อย่างที่อาจารย์บอก การอ่านเป็นเรื่องของการฟังจริง ๆ มันยากสำหรับเด็กเพราะการอ่านมันคือการเข้าใจตัวอักษรที่ใช้แทนเสียง พัฒนาการของมนุษย์แต่ละขั้นนั้น ข้ามขั้นไม่ได้ การอ่านก็มีพัฒนาการของมันเหมือนกัน เราต้องค่อย ๆ พัฒนาเค้า ต้องเสริมทักษะอื่นให้แน่นก่อน อย่าเพิ่งไปเร่ง</p>
หมอแก้วตา	<p>เห็นตัวอย่างจากผู้ปกครองที่หลากหลาย เห็นว่ามันเป็นเรื่องของกระบวนการที่ค่อย ๆ พัฒนาไปเรื่อย ๆ คิดว่าผู้ปกครองกลุ่มนี้ดูเหมือนจะไม่ได้มีปัญหาอะไรมาจกแล้ว เพียงแค่มานั่งคุยกัน เพื่อเพิ่มความมั่นใจ ก็รู้สึกดีใจที่ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ที่สำคัญก็คือน่าจะได้เห็นตัวอย่างการทำงานของอาจารย์กิ่งแก้วซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีมาก ๆ ค่ะ</p>
อ.กิ่งแก้ว	<p>ไม่ได้ทำอะไร เป็นแค่ “นักเรียนอาชีพ” เท่านั้นเอง นั่งดูหนัง ฟังเพลง ก็คิดไปเรื่อย ๆ ไม่ได้เหนื่อย ไม่ได้ทำอะไรเท่าไร ยังสนุกที่เรียนอยู่ ก็ขอบคุณที่มากันพร้อมเพรียงนะคะ แค่อย่าเองว่าเราทำงานกันมาเยอะแล้ว เราเหนื่อยยากกันมาเยอะ กว่าเค้าจะมีสมาธิจดจ่ออยู่กับคน สื่อสาร</p>

	<p>กับคน กว่าเค้าจะฟังเราได้เตรียมมาเยอะแล้ว ก็ขอให้ช่วยกัน เพื่อให้คนอื่นได้รับรู้เรื่องดี ๆ พวกนี้ แต่ก็ทำเท่าที่ทำได้เพราะอย่างที่บอก ถ้าเค้าสนใจก็งักงันไป จะเอาแต่ใบ ต้นไม่มี ที่เหลือเลย กลายเป็นหลอกใบปลอม จำเอา รากก็ไม่แน่น ณ วันนี้ถึงแม่เด็กของเราหลายคนยังติด SI อยู่บ้าง ยังมีกล้ามเนื้ออยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่คนสุดท้ายของห้องแล้ว ต้องเรียกว่าโชคดีที่ได้เข้าวงการ มองย้อนหลังแล้วสาหัสแต่ ณ วันนี้ สบายกันแล้วนะคะ สวัสดีค่ะ</p>
--	---